NEBEZPEČÍ EUROASIANISMU

Giuliano Adriano Malvicini – Nebezpečí euroasianismu

PŘELOŽENÁ ESEJ OD GIULIANO ADRIANO MALVICINI, DOPLNĚNA O PŘEDMLUVU PŘEKLADATELE, DOSTUPNÉ Z: https://traditionalistquotes.blogspot.com/2014/04/race-ethnos-and-fourth-political-theory.html

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Obsah

Předmluva **4**

Rasa, „ethnos“ a „Čtvrtá politická teorie“ **30**

Předmluva

V této naléhavé době, kdy eskalují zuřící konflikty po světě a dochází k všeobecnému míchání geopolitických karet, a kdy evropské obyvatelstvo čelí bezprecedentnímu tlaku establishmentu a důsledkům jeho politiky, se v řadách západních disidentů rozmohl nebezpečný omyl. Frustrace ze všeobecného úpadku, demografické výměny evropského obyvatelstva a nadvlády západních oligarchických struktur dovedla mnohé národovecké disidenty k nekritickému upnutí se k Moskvě jako k domnělé spásonosné alternativě. Tento fenomén je však výsledkem hluboké psychologické kapitulace a systematické ideologické subverze.[1] Excesy západního establishmentu (a mnohdy její inteligenci urážející propaganda) zplodily nebezpečný fenomén reflexivní a nekritické podpory Ruské federace a jejích narativů.[2] Tento projev psychologické kapitulace pramení často z povrchního ideologického

[1] Evropští nacionalisté, popuzeni agresivními excesy západních vládnoucích struktur, začali upínat své naděje k Moskvě jako k domnělé baště tradičních hodnot, aniž by si uvědomovali, že se stávají obětí rafinované propagandy sloužící účelům Kremlu, jak bude dále vysvětleno.

[2] Zastánci establishmentových narativů se ve své zaslepenosti ustavičně pozastavují nad nemožností přesvědčit tyto skeptiky, kontrariány a kremlofily o správnosti svých tvrzení jednoduše proto, že se z nich pokouší udělat zastánce západního establishmentu jako takového. Jenže aby tito lidé změnili svůj postoj k Rusku a Putinovi, aby změnili svůj iluzorní názor, že Rusko je tradiční a konzervativní alternativou ke zkaženému Západu a Evropské unii, bylo by nutné jim ukázat právě ruskou realitu – největší mešitu a muslimskou populaci v Evropě přímo v ulicích Moskvy, armádu plnou Afričanů a Asiatů, častou homosexualitu v armádě, vysokou kriminalitu a chudobu, „čurky“, kteří prodávají drogy a obtěžují bílé ženy, nikoliv rádoby „výhody“ multikulturního Západu. Poslední věc, kterou však západní establishment potřebuje, je ukázat konzervativnímu a vlasteneckému člověku, že Rusko je zasaženo stejnou morovou epidemií jako kterýkoli stát na Západě. Takové odhalení by ho totiž vedlo k hledání skutečné alternativy mimo tuto falešnou dichotomii.

kompromisu.[3] V čele této subverze stojí na ideologické rovině Alexandr Dugin, který se pod maskou falešného tradicionalismu pokouší kooptovat energii evropských snah o obrození k benefitu čistě mocenským cílům Kremlu.[4] Pro evropské nacionalisty, jejichž primárním imperativem je biologické a kulturní zachování vlastních národů, představuje však Duginovo poselství fatální past[5], která jejich úsilí nejen vyprazdňuje, ale přímo ho vystavuje ohrožení nejen ze strany

[3] Zdá se, že fenomén má psychologický základ v podobě reflexivního kontrariánství kognitivním zkreslením než že by byl dobře informovaným postojem.

[4] Tento politický stratég pěstuje úzké kontakty v nejvyšších strukturách tamní politiky, přičemž působil jako dlouholetý poradce někdejšího předsedy Státní dumy a šéfa zahraniční rozvědky Sergeje Naryškina, a jeho manifest Základy geopolitiky byl dokonce zaveden jako učebnice pro důstojníky Vojenské akademie generálního štábu Ruské federace. Bez ohledu na to, zda má Dugin bezprostřední osobní vliv na samotného Vladimira Putina – což někteří západní analytici zpochybňují –, je zjevné, že Kreml v praxi realizuje přesně to, co Dugin teoreticky narýsoval, když ve své nejúspěšnější knize napsal, že „Ukrajina jako nezávislý stát s určitými územními ambicemi představuje obrovské nebezpečí pro celou Eurasii a bez vyřešení ukrajinského problému nemá smysl o kontinentální geopolitice vůbec mluvit“. Zatímco se Dugin v západních vlasteneckých a antiglobalistických kruzích těší velké přízni a obdivu a skrze marketingové pozlátko své Čtvrté politické teorie se snaží ideologicky podvrátit nacionalisty na Západě, učinit je poddajnějšími a ochotnějšími pomáhat ruským zájmům, v domácí státní televizi s naprostým chladem odkrývá skutečný charakter této expanze slovy: „Evropu musíme dobýt, začlenit a připojit“. Viz RADIX 4. Praha: Majitelé mozku, 2022. str. 31-36.

[5] „Evropa je tedy pro euroasianisty naprosto negativní kategorií, kterou lze znát a milovat například tak, jako jsou milovány ztracené duše v pekle. Můžeme tedy Evropu milovat pouze tak, jako milujeme podivné a nevyléčitelně nemocné, malomocné, darebáky, zločince, špínu. Můžeme ji milovat, ale je to zvláštní eurasijská láska. Jsme povoláni přesunout Západ na Východ. Proto my, Armáda Východu, armáda probouzejícího se vědomí, vedeme svou válku za to, aby se Východ plně integroval do Západu, takže Západ ve skutečnosti již nebude existovat, ale bude existovat pouze jeden souvislý, absolutní Východ.)“ Dugin, Alexandr. The Rise of the Fourth Political Theory: The Fourth Political Theory, sv. II. Londýn: Arktos Media Ltd, 2017. ISBN 978-1-912079-55-1. s. 96.

zahraniční politiky Ruské federace, nýbrž i domácích represivních vládních aparátů.

Zásadní trhlinou v duginismu (tj. euroasianismu), kterou si mnozí jeho západní stoupenci odmítají připustit, je jeho naprosté a virulentní nepřátelství vůči bílé rase.[6] Dugin se zcela

[6] Mezi Duginovy protibělošské psychoblábol patří tvrzení jako: „Běloši? Zničili svět i sami sebe. Být běloch znamená být nihilista. Je to rasa, která se nenávidí sama sebe. Způsobila tolik utrpení ostatním i sobě samé. Ztratila právo na existenci. Neexistují žádné argumenty, které by ospravedlňovaly její existenci.“ [https://archive.ph/f52tA] „Jsem na straně černochů. Bílá civilizace – její kulturní hodnoty, lživý a nelidský model světa, který vybudovala – se neosvědčila. Vše směřuje k začátku pogromů na bělochy v celosvětovém měřítku. Rusko je zachráněno jen proto, že nejsme čistě bílí. Lupičské nadnárodní korporace, útlak a potlačování všech ostatních, MTV, modrá a růžová – to jsou plody bílé civilizace, která musí být odstraněna. Proto jsem pro červenou, žlutou, zelenou, černou – jen ne pro bílou. Z celého srdce stojím na straně obyvatel Zimbabwe.“ [http://archive.vn/UyPU] „Každý Západ'an je rasista... Západní civilizace je rasistická a etnocentrická civilizace... civilizace Západu a Východu se od sebe velmi liší. Ta východní je nadřazená v tom, že bojuje proti rasismu té západní. [...] Etnocentrismus západní Evropy je neměnnou konstantou. Nad koncentračními tábory se nemusíte divit. [...] Všichni evropští filozofové jsou rasisté.“ [https://archive.vn/aLiEt] „Bělošský rasismus – s výjimkou jeho zcela okrajových a nevýznamných odnoží – je naprosto odporná věc, je to atlantismus a kořen mnoha velkých geopolitických katastrof. Notoricky známá jednota ‚bílé rasy' je stejně hloupá jako představa o ‚sjednoceném křesťanském světě'. Jedná se o nejškodlivější atlantistickou propagandu. Afričané = Euroasijci.“ [https://web.archive.org/web/20170425143037/http://arctogaia.net.ru/article/1277] „Pokud jde o mýtus o ‚solidaritě bílé rasy', jedná se o naprostou utopii, která vedla nejen k holocaustu Židů, ale také ke genocidě Slovanů. Zbytky Třetí říše tvoří základ této ubohé, protichůdné a zcela falešné představy.“ [https://web.archive.org/web/20210605202905/http://archive.vn/0rq2f] „Je nutné opustit tento rasistický model rozdělení různých společností (ať už jde o rasismus biologický, nebo kulturní), potvrdit, že civilizace se od sebe liší a že kritérium západní civilizace není univerzální. [...] Nejprve musíme vypracovat teorii multipolárního světa, teorii rovnosti civilizací, a co nejradikálnějším způsobem svrhnout západocentrický rasismus.“ [https://archive.vn/WjXfI] „Západ je geografický Satan, geografický Antikrist. Západ by měl za všechno zaplatit. Nejlepší by bylo osídlit ho Číňany, Tatary, muslimy, všemi těmi euroasijskými kočovníky. [...] Západ je mrtvá země. Ožije teprve tehdy, až ho osídlí kozáci,

otevřeně distancuje od jakéhokoliv bílého nacionalismu[7] či rasové solidarity bělochů, kterou označuje za ubohou, falešnou a nebezpečnou utopii.[8] Po vzoru nejradikálnějších levicových a postmoderních myslitelů tvrdí, že rasa je pouhým sociálním

---

Tádžikové a Kazachové. Ti s sebou přinesou život.“ [http://archive.vn/gYCFd] „Důležitým aspektem eurasijského světonázoru je naprosté odmítnutí západní civilizace. Podle názoru Eurasijců je Západ se svou ideologií liberalismu naprostým zlem.“ [https://archive.vn/PD0mc] „Existuje alespoň jeden důvod, proč by EU neměla být vymazána z povrchu zemského?“ [https://archive.ph/DVFIZ] „Pokud vojenská pomoc Kyjevu nepřestane, Moskva údajně chystá útok na logistická centra na území EU, odkud se tato pomoc na Ukrajinu dostává. Zda půjde o jaderný útok, zatím není jasné.” [https://archive.ph/NjCPe] „Pokud nechcete, abychom situaci eskalovali, přenechte nám Ukrajinu a my to neuděláme.“ [https://archive.ph/2uqXr] „Co to znamená být běloch? Téměř nic kromě fyzického vzhledu. Žádné posvátné hodnoty, žádné náboženství, žádné kořeny. Jen ekonomický úspěch a kapitalistická chamtivost. Už neexistuje žádný důvod být běloch. Globalismus je vytvořen a prosazován bělochy.“ [https://archive.ph/HK1WZ] „Běloši, neobviňujte za své vymření nebělochy. Obviňujte sami sebe, obviňujte Západ. Obviňujte modernitu.“ [https://archive.ph/ezsXW] „Západ je touha po sebezničení, touha zemřít. Už žádná rodina, už žádné děti, už žádní zemědělci, už žádné původní obyvatelstvo, už žádní lidé (AGI, roboti). Láska k Ukrajině je zjevným projevem lásky ke smrti.“ [https://archive.ph/OkwmP] „Jak bychom měli reagovat na eskalaci ze strany Západu? Škála přiměřených reakcí – od zničení Británie až po údery strategickými jadernými zbraněmi. Názory se jistě budou lišit.“ [https://archive.ph/kdOQl]

[7] „Pokud ale na základě historických konfliktů útočí na imigranty, muslimy … zcela s nimi nesouhlasím. Víc než to, nemohu bránit bělochy, když stojí v opozici vůči nebílým…“ Dugin, Alexandr. Eurasian Mission: An Introduction to Neo-Eurasianism. Londýn: Arktos Media Ltd, 2015. ISBN 978-1-910524-25-1. s. 232.

[8] Duginova Čtvrtá politická teorie odmítá jakýkoli koncept pozitivní bílé rasové identity či solidarity a označuje jej za nebezpečnou chiméru, což dokládá dalším ze svých výslovných tvrzení: „Pokud jde o mýtus o ‚solidaritě bílé rasy‘, jedná se o naprostou utopii, která vedla nejen k holocaustu Židů, ale také ke genocidě Slovanů. Zbytky Třetí říše tvoří základ této ubohé, protichůdné a zcela falešné představy.“ Dugin, Alexandr. The magic disillusion of a Nationalist Intellectual. 1995. In: Internet Archive: Wayback Machine [online]. 5. 6. 2021 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://web.archive.org/web/20210605202905/http://archive.vn/0rq2f

konstruktem.[9] Ve svých vyjádřeních zachází mnohem dál než běžní západní liberálové, když prohlašuje, že být běloch znamená být nihilista, a definuje bílou rasu jako rasu sebemrskačskou, která přinesla světu i sobě jen utrpení a ztratila jakékoliv právo na existenci.[10] Ve svém fanatickém tažení proti Západu se Dugin staví na stranu jakýchkoliv nebílých etnik, otevřeně podporuje protibělošské nálady a deklaruje, že stojí na straně barevných národů celého světa, jen ne na straně bělochů.[11]

---

[9] Dugin, Alexandr. Alexander Dugin (Introduction by Mark Sleboda) Identitär Idé 4 / Identitarian Ideas 4 [online]. YouTube, 2012 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=7X-o_ndhSVA Odmítání biologické reality rasy a její redukování na pouhý „sociální konstrukt“ není ničím jiným než vědomým znásilněním objektivní pravdy, které slouží jako ideologické krytí a morální ospravedlnění pro demografickou transformaci provázející masovou imigraci. Jde o jednu z nejvíce prohnilých lží současných vládnoucích elit, které se v předtuše ztráty své absolutní moci křečovitě snaží zamaskovat rozklad, korupci a duchovní jed, jimiž zaplavily moderní svět. V dnešním světě představuje rasová otázka nekompromisní a fatální dělící linii, která jasně a definitivně odděluje přátele od nepřátel. Euroasianismus se svým programovým odmítnutím rasového realismu stojí v tomto klíčovém střetu neomylně na opačné straně barikády.

[10] Dugin se netají tím, že evropská identita a bílá rasa nemají právo na existenci, a v této souvislosti na svých sociálních sítích otevřeně prohlašuje: „Běloši? Zničili svět i sami sebe. Být běloch znamená být nihilista. Je to rasa, která se nenávidí sama sebe. Způsobila tolik utrpení ostatním i sobě samé. Ztratila právo na existenci. Neexistují žádné argumenty, které by ospravedlňovaly její existenci.“ Dugin, Alexandr. Příspěvek na X [online]. X, 22. 2. 2026 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://x.com/AGDugin/status/2051760588850602469

[11] Dugin se záměrně staví do role mluvčího všech barevných národů, které mají povstat proti bílému člověku, a otevřeně vyzývá k podpoře globálního protibělošského hnutí: „Jsem na straně černochů. Bílá civilizace – její kulturní hodnoty, lživý a nelidský model světa, který vybudovala – se neosvědčila. Vše směřuje k začátku pogromů na bělochy v celosvětovém měřítku. Rusko je zachráněno jen proto, že nejsme čistě bílí. Lupičské nadnárodní korporace, útlak a potlačování všech ostatních, MTV, modrá a růžová – to jsou plody bílé civilizace, která musí být odstraněna. Proto jsem pro červenou, žlutou, zelenou,

Tento rasový nihilismus se přímo promítá do Duginova pojetí dějin, v němž přisuzuje evropskému člověku jakousi ontologickou vinu za veškeré zlo na planetě.[12] Veškeré negativní plody modernity – od dravého kapitalismu a nadnárodních korporací až po pokleslou masovou kulturu reprezentovanou stanicí MTV – interpretuje Dugin jako přímé plody „špatné povahy“ bílé civilizace.[13] Západ jako takový označuje za geografického Satana a Antikrista, který musí za všechno zaplatit. Spravedlivým trestem a očistou pro evropský kontinent má být jeho totální kolonizace a osídlení Číňany, Tatary, muslimy a euroasijskými kočovníky, kteří podle něj jako jediní mohou do „mrtvé země“ přinést skutečný život.[14] Zkáza

---

černou – jen ne pro bílou.“ Dugin, Alexandr. Вы за черных или за белых? [online]. In: Коммерсантъ Власть. 2002, č. 32, 20. 8. 2002, s. 3 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://www.kommersant.ru/doc/336905

[12] „Podle zcela správné Hobsonovy analýzy je Západ založen na fundamentálním druhu rasismu. Neexistuje žádný rozdíl mezi evolučním rasismem Lewise Morgana (s jeho modelem divošství, barbarství a civilizace) a Hitlerovým biologickým rasismem. Západní člověk je naprostý rasista až do morku kostí, zobecňující svůj etnocentrismus do megalomanských rozměrů. Něco mi říká, že je nemožné ho změnit.“ Dugin, Alexandr. The Theory of a Multipolar World. Přeložil Michael Millerman. Londýn: Arktos Media Ltd, 2021. ISBN 978-1-914208-16-4. s. 124.

[13] Dugin ve všech úpadkových jevech záměrně přehlíží jakýkoliv nebělošský podíl, jako např. u Židů, neboť „Dugin nevěří, že Židé jsou zodpovědní za západní dekadenci; věří, že západní ‚dekadence‘ je prostě plným projevem podstaty Západu a zlé povahy bílé rasy.“ Malvicini, Giuliano Adriano. Race, "Ethnos" and "The Fourth Political Theory" [online]. The Traditionalist, 17. 4. 2014. Part 1 of 3 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://traditionalistquotes.blogspot.com/2014/04/race-ethnos-and-fourth-political-theory.html

[14] Západ je v jeho eurasijské „sakrální geografii“ vykreslen jako absolutní říše zla, hniloby a temnoty, která musí být zničena a kolonizována mimoevropskými národy. Tento eschatologický rozsudek nad Evropou Dugin formuluje slovy: „Západ je geografický Satan, geografický Antikrist. Západ by měl za všechno zaplatit. Nejlepší by bylo osídlit ho Číňany, Tatary, muslimy, všemi těmi euroasijskými kočovníky. [...] Západ je mrtvá země. Ožije teprve tehdy, až ho

a demografické vymazání evropského obyvatelstva jsou v duginismu vnímány jako kosmická nutnost a spravedlivá odveta. Sám Dugin předpovídá celosvětové pogromy na bělochy, přičemž jedinou spásu pro Rusko spatřuje v tom, že Rusové podle něj nejsou čistě běloši.

Evropa v tomto myšlenkovém schématu nefiguruje jako svébytný kulturní organismus hodný záchrany, ale jako pouhý geopolitický nástroj.[15] Duginův eurasianismus, je ideologií vytvořenou na míru ruským mocenským ambicím a snaze o vytvoření Velké eurasijské kontinentální říše od Lisabonu po Vladivostok. Evropské národy mají být v rámci tohoto projektu zbaveny suverenity a plně absorbovány.[16] Aby tohoto cíle bylo dosaženo, je nutné nejprve oslabit vnitřní soudržnost západních společností.[17] Dugin jakožto politický stratég úzce napojený na

---

osídlí kozáci, Tádžikové a Kazachové. Ti s sebou přinesou život.“ Dugin, Alexandr. Aleksander Dugin: Czekam na Iwana Groźnego [online]. Fronda.pl, 26. 6. 2016 [cit. 24. 3. 2025]. Dostupné z: https://www.fronda.pl/a/aleksander-dugin-czekam-na-iwana-groznego,45653.html?part=4

[15] Evropa v duginismu nehraje roli rovnocenného partnera, ale je vnímána pouze jako geopolitický nástroj, prostor pro expanzi a budoucí kořist Ruské říše. Chce, aby se „Evropa integrovala do ‚Federálního impéria‘.“, kdy „Evropská říše se stane plnohodnotnou geopolitickou a civilizační realitou pouze pod vlivem nové ideologické, politické a duchovní energie z hloubi kontinentu, tj. z Ruska.“ Dugin, Alexandr. Foundations of Geopolitics. Anglický překlad od Lawless v0 2022-02-26. Moskva: Arktogeia, 2000, kap. 5, s. 134, kap. 4.2, s. 217.

[16] Dugin prosazuje, aby se Evropané vzdali své biologické a národní identity a splynuli s masovou imigrací z Východu v rámci jedné chaotické a inkluzivní Eurasie. Celý eurasijský koncept tak fakticky funguje jako modernizovaná verze Kalergiho plánu na zničení evropského genofondu.

[17] Ve své snaze o dekonstrukci Západu se neváhá uchýlit k radikálnímu obviňování celých evropských dějin a kultury, když uvádí: „Každý Západ'an je rasista... Západní civilizace je rasistická a etnocentrická civilizace... civilizace Západu a Východu se od sebe velmi liší. Ta východní je nadřazená v tom, že bojuje proti rasismu té západní. [...] Etnocentrismus západní Evropy je neměnnou konstantou. Nad koncentračními tábory se nemusíte divit. [...] Všichni evropští filozofové jsou rasisté.“ Neef, Christian. „Jeder Westler ist ein Rassist“:

ruské vojenské a politické elity ve svém stěžejním díle Základy geopolitiky (Основы Геополитики, 1997)[18] otevřeně popisuje nutnost vnášet do západních států geopolitický nepořádek, rozdmýchávat etnické, sociální a rasové konflikty a aktivně podporovat extremistické a disidentské skupiny k destabilizaci vnitřních politických procesů.[19]

Právě zde se ukazuje největší nebezpečí pro evropská národovecká hnutí, která se nechala zlákat rétorikou duginismu (lépe řečeno euroasianistickou kritikou Západu). Duginova Čtvrtá politická teorie funguje jako sofistikovaná návnada speciálně pro západní publikum, jehož cílem je ideologicky podvrátit západní disidenty a učinit je pěšáky v ruské geopolitické hře.[20] Duginova filozofie (a zahraniční politika

---

SPIEGEL-Gespräch mit Alexander Dugin [online]. Der Spiegel, 2014, č. 29, 14. 7. 2014 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: http://www.spiegel.de/spiegel/print/d-128101577.html

[18] Dílo je samotným Duginem popisováno jako „nepostradatelný průvodce pro všechny, kteří činí rozhodnutí v nejdůležitějších sférách ruského politického života – pro politiky, podnikatele, ekonomy, bankéře, diplomaty, analytiky, politology atd.“ Viz Основы Геополитики. Paideuma.tv [online]. 2000 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://paideuma.tv/book/osnovy-geopolitiki

[19] Cílem je „povzbuzovat všechny druhy separatismu, různé etnické, sociální a rasové konflikty, aktivně podporovat všechna disidentská hnutí extremistických, rasistických a sektářských skupin a destabilizovat vnitřní politické procesy.“ Dugin, Alexandr. Foundations of Geopolitics. Anglický překlad od Lawless v0 2022-02-26. Moskva: Arktogeia, 2000, kap. 4.3, s. 226, kap. 4.4, s. 235, kap. 4.5, s. 238.

[20] Alain Soral v předmluvě bez skrupulí píše: „Dugin ve Čtvrté politické teorii ukazuje, že jediným způsobem, jak vybudovat multipolární svět založený na autentických hodnotách, je odhodlaně se otočit zády k atlantickému Západu a jeho falešným hodnotám. A jak toho lze dosáhnout? Pouze bezpodmínečným zachováním geopolitické suverenity mocností eurasijského kontinentu — Ruska, Číny, Íránu a Indie — které chrání svobodu všech ostatních národů na planetě.“ Dugin, Alexandr. The Fourth Political Theory. Londýn: Arktos Media, 2012. ISBN 978-1-907166-56-1. Předmluva.

kremelského režimu)[21] záměrně zneužívá touhu evropských vlastenců po obraně tradičních a konzervativních hodnot a nabízí jim klamné spojenectví. Duginismus však postuluje, aby se evropští nacionalisté vzdali toho nejdůležitějšího – rasového realismu a odporu vůči demografické výměně.[22] Pro mladou generaci Evropanů je přitom demografická výměna a imigrace do jejich domoviny tou nejpalčivější existenciální realitou, kterou nelze vymazat intelektuálními triky a morálními postuláty. Dugin však evropský odpor vůči demografické výměně označuje za opakování chyb Třetí říše a atlantistickou propagandu[23], přičemž evropským konzervativcům doporučuje

[21] „Putin dělá vše pro to, aby propagoval jakýsi ‚konzervatismus 2.0', který se stal ‚značkou' Ruska v zahraničí a který byl na Západě zjevně úspěšně koupen." „Investice do mediálních agentur pověřených šířením obrazu Ruska jako konzervativní pevnosti v opozici vůči dekadentnímu Západu exponenciálně rostou." „To pro Putina znamená prestiž, více rozdělenou a následně snáze ovladatelnou Evropu: divide et impera se stalo novým vodítkem zahraniční politiky Moskvy." „Z ruské perspektivy představují způsob, jak destabilizovat západní země bez jediného výstřelu: tento druh měkké moci si ruští politici osvojili již od dob SSSR." „Posílení strategií měkké moci bylo z ruské perspektivy čistě pragmatické: za předpokladu, že se splní sen o demontáži EU, Putin by vyřešil jeden ze svých nejnepříjemnějších domácích problémů." Arridu, Veronica a Arūnas Molis. Alliance between Putin and European Far-Right: Where Does the Convergence of Interests Lead? Lithuanian Annual Strategic Review [online]. 2019, sv. 17, str. 157–175. ISSN 2335-870X. DOI 10.2478/lasr-2019-0006. Dostupné z: https://journals.lka.lt/journal/lasr/article/175/file/pdf

[22] „Jako jeden ze svých podstatných rysů odmítá ‚Čtvrtá politická teorie' všechny formy a odrůdy rasismu a všechny formy normativní hierarchizace společností na základě etnických, náboženských, sociálních, technologických, ekonomických nebo kulturních důvodů. […] To je ústřední axiom Čtvrté politické teorie." Dugin, Alexandr. The Fourth Political Theory. Londýn: Arktos Media, 2012. ISBN 978-1-907166-56-1. s. 35.

[23] „Bělošský rasismus – s výjimkou jeho zcela okrajových a nevýznamných odnoží – je naprosto odporná věc, je to atlantismus a kořen mnoha velkých geopolitických katastrof. Notoricky známá jednota ‚bílé rasy' je stejně hloupá jako představa o ‚sjednoceném křesťanském světě'. Jedná se o nejškodlivější atlantistickou propagandu. Afričané = Euroasijci." Dugin, Alexandr. О ветеро-

spojit se s muslimskými imigranty proti liberálnímu establishmentu.[24] Podle své logiky eurasianisté dokonce vítají masové usidlování cizích etnik v Evropě, například Turků v Německu, jako pozitivní faktor, který usnadní integraci Evropy do společného impéria pod vedením Ruska.[25]

Zároveň je tragickou ironií, že evropští disidenti a národovci si idealizují stát, jenž je k autentickému etnickému nacionalismu extrémně nepřátelský.[26] Tato slepá glorifikace Ruska jako domnělé bašty konzervatismu evropské disidenty

---

марксизме. 2001. In: Internet Archive: Wayback Machine [online]. 8. 11. 2001 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://web.archive.org/web/20170425143037/http://arctogaia.net.ru/article/1277

[24] Dugin dokonce eschatologicky vitá masovou migraci a demografickou výměnu jako zbraň proti Evropě: „Evropa je odsouzena k záhubě. Asie je v pozdvižení. Oceány imigrantů všude svrhnou stávající řád. Současný systém bude rozbit a rozpuštěn.“ Dugin, Alexandr. Eurasian Mission: An Introduction to Neo-Eurasianism. Londýn: Arktos Media Ltd, 2015. ISBN 978-1-910524-25-1. s. 235.

[25] „Masivní okupace německého území tureckými imigranty bude podle jejich argumentů pozitivním faktorem podporujícím integraci Turecka a Německa do společného eurasijského impéria. Zde, jako vždy u euroasianistů, mají geografické a geopolitické úvahy naprostou přednost před rasovými faktory, a to až do té míry, že je zcela popírají.“ Malvicini, Giuliano Adriano. Race, "Ethnos" and "The Fourth Political Theory" [online]. The Traditionalist, 1. 6. 2014. Part 2 of 3 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://traditionalistquotes.blogspot.com/2014/06/race-ethnos-and-fourth-political-theory.html

[26] Spojovat se s takovým režimem, který v mezinárodní rovině používá např. antifašistickou rétoriku ke stigmatizaci etnonacionalismu a jehož cílem je vykořenit národní suverenitu evropských států, je ze strany západních disidentů buď naprostá zaslepenost, nebo vědomá zrada. Putin svůj vpád na Ukrajinu jednoduše racionalizoval takto: „A neustále nám říkají, že nacionalismus a neonacismus existují i v jiných zemích. Ano, jsou to teprve zárodky, ale my je vykořeníme. A jiné země proti nim bojují. Na Ukrajině tomu tak ale není.“ Putin, Vladimir. Interview to Tucker Carlson. President of Russia [online]. 9. února 2024 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://en.kremlin.ru/events/president/news/73411

fatálně podkopává v jejich věrohodnosti.[27] Ruská federace je ve skutečnosti multietnickým konglomerátem „imperiálního

[27] Tvrzení, že Ruská federace představuje jakousi tradiční baštu konzervatismu, rodinných hodnot a suverénní protiváhu globalismu, je při konfrontaci s reálnými fakty prostě neudržitelným mýtem. Jak se píše ve čtvrtém čísle Radixu, ve skutečnosti obě světové hemisféry – jak západní, tak východní – sdílejí stejné finanční zázemí, stejné hodnoty a často i stejné loutkovodiče. Za fasádou domnělé suverenity a odporu vůči západním elitám se v dnešním Rusku uplatňuje drakonický režim, který se v zavádění prvků Schwabovy Čtvrté průmyslové revoluce a digitální kontroly nachází v mnoha ohledech mnohem dál než státy západního bloku. Ruský státní aparát pod vedením Vladimira Putina bez výhrad uplatňuje tytéž globalistické nástroje k podmanění obyvatelstva, ať už jde o plošné sledování, likvidaci hotovosti, nebo prosazování nadnárodní klimatické agendy. Tato naprostá podřízenost globalistickému diktátu se naplno projevila během covididismu, kdy se ruské vedení věrně klanělo pokynům Světové zdravotnické organizace (WHO). Ruský režim zavedl extrémní omezení pohybu, kdy v Moskvě lidé směli do práce pouze se speciálním povolením, a parlament narychlo schválil drakonické tresty až do výše sedmi let vězení za porušení karantény. Nešlo přitom o žádné dobrovolné kroky; v červnu 2021 zavedlo osmnáct ruských regionů, včetně Moskvy a Petrohradu, povinné očkování pro široké spektrum zaměstnanců ve službách, školství a zdravotnictví. Pokud se firmy odmítly podřídit nebo nesplnily kvótu proočkovanosti, čelily likvidačním pokutám či nucenému zastavení činnosti, přičemž neočkovaní zaměstnanci byli bez milosti suspendováni bez nároku na mzdu. Ruská armáda uplatnila plošné povinné očkování u všech vojáků z povolání i branců, což ministr obrany Sergej Šojgu kvitoval s tím, že armáda nemá žádné „antivaxery“. Stejný nátlak byl vyvinut na univerzitní studenty, kteří bez očkování nebo QR kódů nesměli navštěvovat přednášky. Když se navíc ruští občané pokusili o transparentnost a založili nezávislou databázi stopvaczism.ru k evidenci obětí vakcíny Sputnik V, ruské úřady tento web na začátku roku 2022 okamžitě cenzurovaly a vypnuly. Zatímco západní konzervativci sní o Rusku jako o nepříteli Velkého resetu, Moskva se stala světovým průkopníkem v budování „digitálního gulagu“. Ruské hlavní město zavedlo jako první na světě plošný biometrický systém Face Pay v metru, kde turnikety snímají biometrický klíč obličeje, a to i přes ochranné roušky. V Moskvě je v provozu síť čítající téměř 200 000 bezpečnostních kamer s rozpoznáváním obličejů, která slouží k plošnému sledování obyvatel. Souběžně s tím probíhá systematická likvidace hotovosti, kdy byl v Moskevské oblasti zakázán nákup jízdenek v autobusech za hotové peníze, a banka Sberbank testuje u školních dětí biometrický platební systém „Ladoški“ založený na skenování dlaní. Propojení ruských špiček se Schwabovým fórem je přitom strukturální: šéf Sberbank Herman Gref je dlouholetým členem správní rady Světového ekonomického fóra

(WEF), a v říjnu 2021 podepsala Ruská federace s WEF oficiální dohodu o zřízení Centra pro čtvrtou průmyslovou revoluci v Rusku, kde má Moskva hrát „vůdčí roli“. Sám Putin na fóru v Davosu oslovoval Klause Schwaba přátelským „drahý Klausi“ a vyzdvihoval, že pandemie výrazně urychlila zavádění umělé inteligence a robotiky. Na stejné vlně vystupuje ruská centrální banka, jejíž viceguvernér Alexej Zabotkin na konferenci Cyber Polygon 2021 otevřeně chválil digitální rubl za to, že umožní lepší sledovatelnost plateb a dává státu možnost určovat podmínky pro povolené použití peněz. Na poli klimatické a ekologické politiky se Kreml chová jako poslušný vykonavatel Pařížské dohody z roku 2015 a Agendy 2030. Vladimir Putin na klimatickém summitu v roce 2021 vyjádřil hluboké znepokojení nad emisemi skleníkových plynů a vyzdvihl pilotní projekt na Sachalinu, který má dosáhnout uhlíkové neutrality do roku 2025. Ruská centrální banka pod vedením Elviry Nabiullinové a šéf Sberbank Herman Gref otevřeně požadují „monumentální zelenou transformaci“ a „restrukturalizaci všech ekonomických a veřejných vztahů“ v Rusku, což v praxi znamená zavádění uhlíkových daní, které mají doložitelné ideologické kořeny v textech komunistického ideologa sovětské perestrojky Ivana Frolova. Tento neoliberální a despotický charakter režimu doplňuje brutální perzekuce svobody slova a jakéhokoliv nepohodlného názoru. Ruský trestní zákoník obsahuje článek 354.1 o „rehabilitaci nacismu“, který funguje jako univerzální kladivo na kritiky oficiálního narativu a zakazuje zpochybňování sovětské verze dějin. Ruský vlastenec a antikomunista Vladimir Luzgin byl odsouzen k pokutě a musel utéct z vlasti jen za to, že sdílel historický fakt, že Německo a SSSR v roce 1939 napadly a rozdělily Polsko. Jiný disident, Ivan Ljubšin, byl za poukazování na zločiny Rudé armády unesen agenty FSB, odvlečen do lesa a brutálně mučen taserem. Ruská policie neváhá vykopávat dveře novinářům v šest hodin ráno nebo stíhat dvanáctileté školáky za nesouhlas s válkou na Ukrajině, zatímco režim důsledně stíhá kohokoliv za použití slova „válka“ namísto nařízeného termínu. Tento duch sovětského útlaku je v Rusku hluboce zakořeněn, což dokládá trvající kult masových vrahů – Stalinova popularita dosahuje v ruské společnosti 70 % a tisíce ulic po celé zemi nesou jméno V. I. Lenina. Celé toto divadlo pro západní publikum je navíc střeženo a cenzurováno vlivnými proputinovskými strukturami; Vladimir Putin se obklopuje „armádou židovských miliardářů“ v čele s Romanem Abramovičem a diamantovým magnátem Levem Levievem, pěstuje nadstandardní vztahy s ortodoxní sektou Chabad Lubavič a jejím vrchním rabínem Berelem Lazarem, a cenzurní dohled nad historickou diskusí v zemi svěřil organizaci „World Without Nazism“ vedené oligarchou Borisem Spieglem, která funguje jako přímá ruská obdoba západní ADL. Tato vnitřní realita Ruské federace nepochybně dokazuje, že Rusko a Západ nejsou žádnými protipóly, ale pouze dvěma odvrácenými stranami téže globalistické mince. Oba režimy uplatňují identickou zvrácenou agendu, omezují svobody jednotlivce pod

multikulturalismu“, který tvrdě potlačuje jakýkoliv autentický ruský etnický nacionalismus, stíhá disidenty[28], uplatňuje přísné protidiskriminační zákony a sám čelí obrovské demografické krizi[29] a přílivu nebílých migrantů.[30] Ruský státní konzervatismus je pouhou performativní přetvářkou pro vnější pozorovatele. Národovci na Západě, kteří nekriticky přebírají kremelskou propagandu o jakémsi konzervativním ráji v Rusku, se tak dobrovolně stávají užitečným idiotem v geopolitické hře Ruska při jeho obhajobě.

Nejvážnějším bezprostředním důsledkem této infiltrace je to, že notování si s Ruskem vystavuje evropské disidenty napospas domácímu establishmentu. Tím, že se naivní národovečtí aktivisté nechají spojovat s ruskou zahraniční politikou a ruským vlivem, padají přímo do pasti principu „viny z asociace“. Vládnoucím liberálně-globalistickým strukturám se tak nabízí dokonalá záminka pro represe. Jakýkoliv legitimní odpor vůči migraci, kritiku establishmentu či snahu o národní sebezáchovu mohou západní vlády okamžitě označit za

---

záminkou fiktivních hrozeb a směřují ke shodnému cíli absolutní kontroly těl i myslí v prospěch mezinárodního finančního kapitálu. Pro západní nacionalisty a národovce je proto jakékoliv uctívání a bratříčkování se s Kremlem naprostá absurdita. Blíže k tématu viz RADIX 4. Praha: Majitelé mozku, 2022.

[28] Nejznámějšími případy jsou např. v ruském vězení zavraždění Maxim „Tesak“ Marcinkevič a Alexej Navalnyj.

[29] Viz Newsweek. Russia’s Birth Rate Under Putin Collapses [online]. Newsweek, 2025 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://www.newsweek.com/russia-birth-rate-putin-collapses-2025653

[30] „Rusko je připraveno přijmout ‚neomezený počet‘ indických pracovníků – uvedl vysoký úředník Podle prvního místopředsedy vlády Denise Manturova potřebuje ruský zpracovatelský průmysl ‚nejméně‘ 800 000 dalších pracovníků.“ RT. Russia ready to welcome ‘unlimited number’ of Indian workers – senior official [online]. RT, 6. 12. 2025 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://rtrunews.com/india/629121-official-russia-ready-welcome-indian-migrants/

nepřátelskou podvratnou činnost řízenou z Moskvy.[31] Západní disidenti jsou tak snadno kriminalizováni, zbaveni politické legitimity a marginalizováni jako vlastizrádci a agenti cizí mocnosti.

Zároveň se vzdát ideologické konzistence a obhajovat agresi Ruska proti suverénním evropským národům, jako je Ukrajina, jimž kremelský režim upírá nárok na národní sebeurčení, je pro evropského nacionalistu neobhajitelným popřením vlastních zásad.[32] Podpora ruských snah o likvidaci svébytných národních států podkopává samotný princip, který stojí na nároku každého národa na sebeurčení a suverenitu.

---

[31] Tak se přímo nahrává západnímu globalistickému projektu, který si jakýkoli projev národnostní sebezáchovy racionalizuje jako bezpečnostní hrozbu a využívá jej k udržení své hegemonie nad Západem.

[32] Putin v rozhovoru s Tuckerem Carlsonem: „Právě tito lidé [národní ikony Ukrajiny] byli prohlášeni za národní hrdiny – v tom je ten problém. A neustále nám říkají, že nacionalismus a neonacismus existují i v jiných zemích. Ano, jsou to teprve zárodky, ale my je vykořeníme. A jiné země proti nim bojují. Na Ukrajině tomu tak ale není. Tito lidé se na Ukrajině stali národními hrdiny. Byly jim postaveny pomníky, jsou vyobrazeni na vlajkách, jejich jména skandují davy lidí pochodující s pochodněmi, stejně jako tomu bylo v nacistickém Německu. Byli to právě oni, kdo vyvraždili Poláky, Židy a Rusy. Je nutné tuto praxi zastavit a zabránit šíření této ideologie. Říkám, že Ukrajinci jsou součástí jednoho ruského národa. Oni říkají: ‚Ne, my jsme samostatný národ.‘ Dobře, fajn. Pokud se považují za samostatný národ, mají na to právo, ale ne na základě nacismu, nacistické ideologie.“ Putin, Vladimir. Interview to Tucker Carlson. President of Russia [online]. 9. února 2024 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://en.kremlin.ru/events/president/news/73411 Viz také Putinův projev z 24. února 2022 při příležitosti zahájení války na Ukrajině: „Cílem této operace je ochránit lidi, kteří jsou již osm let vystaveni násilí a genocidě ze strany kyjevského režimu. A za tímto účelem budeme usilovat o demilitarizaci a denacifikaci Ukrajiny a také o to, aby byli postaveni před soud ti, kteří spáchali četné krvavé zločiny proti civilnímu obyvatelstvu, včetně občanů Ruské federace.“ Putin, Vladimir. Address by the President of the Russian Federation. President of Russia [online]. 24. února 2022 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: http://en.kremlin.ru/events/president/news/67843

Tento fatální strategický omyl navíc reálně vede k pravému opaku toho, co si disidenti přejí: ruská agresivní politika v Evropě vylekala menší evropské státy, oživila upadající alianci NATO pod nadvládou USA a upevnila americký vliv na kontinentu. Pro evropské vlastence neexistuje jiná cesta než odmítnout falešnou dichotomii mezi západním globalismem a východním eurasianismem (multipolaritou). Koketování s duginismem znamená dobrovolný vstup do náruče eurasijského Molocha, jehož konečným cílem je zničení evropského člověka a jeho civilizace.

Rovněž je nutno říci, že konflikt mezi Ruskou federací a Ukrajinou není pouhou lokální potyčkou; má strategický význam v mezinárodním měřítku a představuje hlubokou civilizační a filozofickou výzvu celosvětového rozsahu, která vyžaduje důkladné zhodnocení. Základní imperativ národoveckého smýšlení – zachování a politické sebeurčení jednotlivých evropských národů – nás nutí vnímat tuto válku jako střet mezi přetrvávajícím sovětsko-ruským dobyvačným ambicím bolševického střihu a základní nacionalistickou snahou o národní suverenitu.

Ukrajinská válka je v zásadě zakořeněna v odmítání Ruska přizpůsobit se postsovětské realitě suverénních národních států východního bloku. V tomto geopolitickém šachu je suverénní a nezávislá Ukrajina vnímána jako naprosto nepřípustná anomálie a smrtelné nebezpečí pro celý projekt eurasijské multipolarity, které musí být za každou cenu eliminováno a územně pohlceno.[33] Ačkoli nám na tomto místě nepřísluší,

[33] Viz Duginovo tvrzení: „Ukrajina jako nezávislý stát s určitými územními ambicemi představuje obrovské nebezpečí pro celou Eurasii a bez vyřešení ukrajinského problému nemá smysl o kontinentální geopolitice vůbec mluvit“.

abychom se věnovali detailnímu rozboru situace v Rusku a Ukrajině z faktografického hlediska[34], Ruská federace se dá charakterizovat jako staromódní imperiální stát, který je zásadně proti politické formě národního státu. Historickým výchozím bodem je rozpad Sovětského svazu, který prezident Vladimir Putin otevřeně označil za „největší geopolitickou katastrofu dvacátého století“.[35] Tento názor odhaluje určitou touhu oživit impérium, možná až k hranicím z roku 1914, které zahrnovaly Finsko a Polsko. V tomto ohledu ruská rétorika důsledně maskuje svůj záměr dobývat za tvrzení, že jde o „znovuzískání“ na základě historického nároku nebo „osvobození“ území před různými „ismy“[36], případně ochranu utlačovaných „ruskojazyčných“. Tento způsob uvažování je poháněn snahou o mocenské soupeření se západními globalistickými strukturami o pozici světového policisty a hlubokou geopolitickou nedůvěrou, kdy se Rusové „cítí

Dugin, Alexandr. Foundations of Geopolitics. Anglický překlad od Lawless v0 2022-02-26. Moskva: Arktogeia, 2000, kap. 4, s. 331. A: „S prominutím, jaká Ukrajina? Ukrajina ve svých současných hranicích prostě nemůže existovat,…“ Dugin, Alexandr. The Rise of the Fourth Political Theory: The Fourth Political Theory, sv. II. Londýn: Arktos Media Ltd, 2017. ISBN 978-1-912079-55-1. s. 90.

[34] Čtenáře blíže k tomuto tématu odkazujeme na časopis RADIX 4. Praha: Majitelé mozku, 2022.

[35] Putin, Vladimir. Annual Address to the Federal Assembly of the Russian Federation. President of Russia [online]. [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://en.kremlin.ru/events/president/transcripts/22931

[36] Putin: „Cílem je chránit lidi, kteří jsou již osm let vystaveni násilí a genocidě ze strany kyjevského režimu. A za tímto účelem budeme usilovat o demilitarizaci a denacifikaci Ukrajiny a také o to, aby byli postaveni před soud ti, kteří spáchali četné krvavé zločiny proti civilnímu obyvatelstvu, včetně občanů Ruské federace.“ AL JAZEERA STAFF. ‘No other option’: Excerpts of Putin’s speech declaring war. Al Jazeera [online]. 24. 2. 2022 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://www.aljazeera.com/news/2022/2/24/putins-speech-declaring-war-on-ukraine-translated-excerpts

bezpečně pouze tehdy, jsou-li ruští vojáci rozmístěni na obou stranách hranice“.[37]

Nejhlubším filozofickým projevem této dobyvačnosti je popření samostatné existence ukrajinské státnosti a jejího národa. Putin tvrdí, že „Rusové a Ukrajinci jsou jeden národ, jeden celek“[38], což je koncept zděděný z imperiální představy o „trojjediném ruském národu“. Definováním ukrajinské identity jako „umělého produktu protiruské propagandy“ Moskva ospravedlňuje svůj záměr zničit ukrajinský jazyk, kulturu a národní sebevědomí – vše, co je odlišuje od Rusů. Tento cíl nejen „kulturního vymazání“, nýbrž i rasově-demografické výměny neevropskými rasami (a tudíž genocidy), je analogický k západnímu levicově-globalistickému projektu definování čehokoliv národnostně sebezáchovného jako „nebezpečí pro demokracii“, čímž si globalistické struktury pod taktovkou USA racionalizují a udržují svou hegemonii nad Západem (a roli světového policisty).

Bezprostředním katalyzátorem eskalace konfliktu na Ukrajině byla majdanská revoluce v letech 2013–2014. Ruská

---

[37] Slavný historický aforismus, který vystihuje staletí ruské imperiální a sovětské geopolitické strategie. Tento výrok původně pronesl v jiném znění hrabě Nikita Panin, který v 18. století působil jako ministr zahraničí Ruské říše za vlády carevny Kateřiny Veliké. Tvrdil, že jelikož je Rusko velmi zranitelné vůči invazi, nemůže se nikdy spoléhat na pasivní obranu. Aby se Rusko cítilo v bezpečí, musí agresivně rozšiřovat své hranice, dokud neobsadí území svých sousedů – v podstatě tak rozmístí své vlastní vojáky „na obou stranách“ své původní hranice.

[38] V celém znění: „Když se mě během nedávné Přímé linky ptali na rusko-ukrajinské vztahy, řekl jsem, že Rusové a Ukrajinci jsou jeden národ – jeden celek. Tato slova nebyla vedena nějakými krátkodobými úvahami nebo vyvolána současným politickým kontextem. Řekl jsem to už mnohokrát, je to mé hluboké přesvědčení.“ Putin, Vladimir. Обращение Президента Российской Федерации [online]. 21. 7. 2021 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://kremlin.ru/events/president/news/66181

propaganda se neustále snaží tuto událost vykreslit jako státní převrat podporovaný CIA. Revoluce byla však organicky vzešlou revolucí ukrajinského lidu a jakýkoliv zásadní vliv na vyvolání či řízení revoluce ze strany Západu je nepodstatná spekulace.[39] Krize začala, když prezident Viktor Janukovyč náhle změnil desítky let trvající zahraniční politiku Ukrajiny zaměřenou na evropskou integraci, což bylo prokazatelně způsobeno ruskými snahami o přesunutí Ukrajiny pod ruskou sféru vlivu v podobě miliardových úplatků – šlo tudíž o mocensko-geopolitický spor „sfér vlivu“ jak Západu, tak Východu, co se týče Ukrajiny v rámci mezinárodní politiky. Pro ukrajinský národ a běžné Ukrajince to byla jednoduše politická zrada, která si zasluhovala náležitou odpověď.

Janukovyčovo zaprodání geopolitického osudu národa bylo nesnesitelnou zradou, která vyústila v násilné odstranění, protože nezanechal žádné jiné možnosti. Nacionalistické skupiny, včetně Svobody a Pravého sektoru, hrály klíčovou roli a tvořily militantní jádro protestů, motivované snahou nasměrovat Ukrajinu k Evropě a pryč od vnímaného despotismu Eurasie.[40] Tito nacionalisté avšak usilovali o nezávislou, suverénní cestu a odmítali nadvládu jak Východu, tak Západu.

Převládající názor v některých disidentských, pravicových nebo „národoveckých“ kruzích, že podpora Ruska je strategicky nezbytná k boji proti globalistické moci vedené USA (NATO/EU), je zásadně chybný, neobstojí v testu

[39] Viz James A. The Truth About the Euromaidan. Counter-Currents [online]. 21. 3. 2022 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://counter-currents.com/2022/03/the-truth-about-the-euromaidan/
[40] Viz tamtéž.

realpolitik a ve skutečnosti aktivně podkopává snahu o evropskou autonomii, jelikož v dlouhodobějším měřítku otevírá dveře podvrácení a kooptaci jakýchkoliv - pro Evropu sebezáchovných - hnutí ruským vlivem (viz nesčetné příklady „národoveckých“ stran jako AfD, SPD, hnutí Generation Identity apod.) a upevňuje sílu USA na kontinentu. Ruská invaze do země, která není členem NATO, a jejíž údajným částečným cílem bylo zamezit zemi stát se členem NATO, se ukázala jako závažná chyba, která nechtěně posílila západní vojenskou alianci. Invaze ospravedlnila potřebu existence USA ovládanou NATO v očích milionů Evropanů, oživila alianci a upevnila vliv USA. Důsledky jsou prokazatelně kontraproduktivní: neutrální státy s vojenskými schopnostmi, jako je Finsko a Švédsko, požádaly o vstup do NATO a vojenský rozpočet aliance byl navýšen, zatímco si USA v rámci NATO upevnily vyjednávací/nátlakovou pozici na členské státy pod výhružkami stažení podpory v kritické chvíli. Argument, že nacionalisté by měli podporovat Rusko, protože oslabuje NATO (bereme-li vůbec v seriózní úvahu, že obranná aliance evropského celku je pro nás nežádoucí), se ukázal jako masivní logická vada. Pokud vojenská akce, jejímž cílem je zabránit geopolitickému výsledku (rozšíření amerického vlivu skrze NATO), vede k opačnému výsledku (posílení USA a amerického vlivu), je tato politika neopodstatněná a objektivně škodlivá pro zájmy evropských národů.

Ruská historie intervencionismu zajišťuje trvalou nestabilitu na jeho periferii.[41] Rusko běžně využívá ruské

[41] Rusko se od roku 1991 přímo zapojilo do čtyř významných vojenských konfliktů či válek v sousedních postsovětských státech, kromě toho se podílelo i na několika dalších zásazích v pohraničních oblastech či v souvislosti se separatistickými hnutími.

menšiny v sousedních státech jako pátou kolonu a záminku pro intervence[42] (zatímco je paradoxně v samotném Rusku etnický Rus svým vlastním státem vystavován celé řadě levicově-globalistických rozmarů, jež postihují současně Západ – počínaje demografickou výměnou „legální“ migrací a podporou multirasových fantasmagorií konče). Tato strategie nutí menší národy, které si jsou historicky dobře vědomy utrpení způsobeného sovětským impériem – včetně otroctví, mučení, deportací a smrti – hledat vnější bezpečnostní záruky, jako je členství v NATO. Podpora ruské agrese proto potvrzuje vzorec nestability, který neustále ospravedlňuje vojenskou přítomnost USA v Evropě, což je v rozporu s cílem evropského sebeurčení.

Tvrzení, že „bezpečnostní potřeby“ Ruska nejsou uspokojeny a že rozšíření NATO je bezprostřední hrozbou, je zcestný nesmysl a standardní ruská propaganda. Rozsáhlý jaderný arzenál Ruska je dostatečný k odražení jakéhokoli vnějšího nebezpečí. Skutečným problémem jsou dobyvačná tažení Ruska pro instalaci loutkových, Rusku nakloněných států pod záminkou geopolitické protiváhy k Západu a jak podotýká Greg Johnson: „Rusko nebojuje proti mezinárodnímu židovstvu. Putin se zapojil do malicherné imperialistické agrese

[42] Z dokumentů Ruské federace lze implicitně vyčíst, že platí „přijímání donucovacích opatření a zvláštních ekonomických opatření proti cizím státům a jejich sdružením, zahraničním úředníkům, organizacím a občanům, kteří se podílejí na páchání nepřátelských činů vůči ruským občanům a organizacím a na porušování základních práv a svobod krajanů žijících v zahraničí…“ Russian Federation. Concept of the Foreign Policy of the Russian Federation. Ministry of Foreign Affairs of the Russian Federation [online]. 31. 3. 2023 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://mid.ru/en/foreign_policy/fundamental_documents/1860586/

proti bývalému vazalskému státu, který si přeje uplatnit svá legitimní práva na svobodu a sebeurčení.“[43]

Sblížení se se současným kremelským režimem v zásadě předpokládá a znamená vzdání se základních etnonacionalistických požadavků národní suverenity, národnostní integrity a ideologické konzistence. Naopak etnonacionalismus předpokládá oprávněný nárok každého národa na vlastní sebeurčení. Invaze Ruska na Ukrajinu – národ s vlastní osobitou historií – je přímým porušením tohoto principu. Omluva, nebo dokonce podpora disidentských „pravičáků“ této agrese na základě současných nedostatků a skandálů ukrajinské vlády (např. židovský původ prezidenta Zelenského, prožidovanost establishmentu) je prostě bizarní, poněvadž Ukrajinci právě pod ruskou okupací ztrácejí demokratickou možnost jednoho dne Zelenského a jemu podobné z funkce odstranit. Zasloužíme si dle stejné logiky mít zemi rozbombardovanou na cucky a být pod vražednou okupací „jedné židovské kliky“, protože je v současné chvíli u kormidla ta „druhá židovská klika“? Neboť v tomto ohledu apologeti Ruska často používají selektivní dvojí metr, zdůrazňují židovskou přítomnost v ukrajinské vládě (jako třeba Zelenskyj a oligarchové), aby diskreditovali režim jako „globohomo“ nebo „židovský“, zatímco ignorují nebo bagatelizují přítomnost Židů v Putinově (rovněž oligarchickém) vedení[44], někdy je

[43] Johnson, Greg. Kevin Strom on Russia & Ukraine. Counter-Currents [online]. 2. 9. 2014 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://counter-currents.com/2014/09/kevin-strom-on-russia-and-ukraine/

[44] Vladimir Putin se aktivně obklopuje vlivnými židovskými miliardáři. Deník The Jerusalem Post dokonce publikoval článek s výmluvným titulkem „Po Putinově boku stojí armáda židovských miliardářů“. Při odhalování památníku v izraelské Netanji byl Putin přímo obklopen skupinou asi dvou desítek zámožných

dokonce lacině odbývají jako pouhé „poskoky“. Taková tendenčnost zastírá skutečnost, že Židé jsou zastoupeni na vrchních příčkách obou stran konfliktu – tudíž samotný fakt není žádným relevantním měřítkem pro zhodnocení, jaké strany je třeba se uvážlivě zastávat z nacionalistické pozice.

Myšlenka, že ukrajinští nacionalisté by se měli vzdát Rusku, protože jinak by mohli být pohlceni „globohomo“ prostřednictvím členství v EU/NATO, je zcestná námitka falešné dichotomie a intelektuální defétismus. Ukrajinští nacionalisté (a dokonce ruští nacionalističtí dobrovolníci na straně Ukrajiny) musí přirozeně bránit své soukmenovce, i když jejich současná politická reprezentace nezastupuje jejich zájmy, protože jim nic jiného ani nezbývá – Ukrajinci fundamentálně bojují za přežití svého národa v tom nejdoslovnějším slova smyslu. Pokud jsou ukrajinští nacionalisté považováni za „marné“, pak jaký druh nacionalistů věří, že nacionalismus je marný všude, kde se o něj pokoušíme? A ačkoli je Rusko západními disidenty často vychvalováno, ruský stát je nepřátelský vůči etnonacionalismu, přijal rozsáhlé protidiskriminační zákony a aktivně pronásleduje ruské nacionalisty.[45] Putin rovněž používá antifašistickou rétoriku k

---

ruskojazyčných podnikatelů židovského původu. Viz RADIX 4. Praha: Majitelé mozku, 2022. s. 27 a násl.

[45] Například v roce 2014 byla v Rusku přijata strategie boje proti extremismu „jako součást úsilí o zajištění systémového přístupu k potírání projevů extremismu zaměřených na podněcování sociálních, rasových, etnických a náboženských rozbrojů.“ „Prevence rasové diskriminace ve všech jejích podobách se v dnešním světě stává stále aktuálnějším tématem. Ruská federace vysoce oceňuje úlohu, kterou Výbor hraje v boji proti jakýmkoli formám rasové diskriminace, a zodpovědně plní své mezinárodní závazky vyplývající z Mezinárodní úmluvy o odstranění všech forem rasové diskriminace. […] Podněcování sociálních, rasových, etnických nebo náboženských rozbrojů; propaganda výjimečnosti, nadřazenosti či méněcennosti osoby na základě

celosvětové stigmatizaci etnonacionalismu, čímž se nijak neliší od liberálního Západu.

Přijetí duginistických a kremelských státních narativů některými západními národoveckými osobnostmi odráží hlubokou ideologickou kapitulaci. Tato fixace je projevem omdlévajícího, bludného patolízalství vůči osobnostem jako Putin, které představují hledání rychlých a snadných řešení v rámci stávajících mocenských poměrů. Tato kapitulace vyplývá ze selhání intelektuální disciplíny, kdy zapálení odpůrci liberalismu, levice a globalismu mají z kontrariánství pocit, že osud jejich národů závisí na spojenectví se zcela odlišnými národy z druhé strany planety a bytostně nepřátelskými mocenskými klikami schovávající se za přetvářku „konzervatismu“, „tradice“, „zdravého rozumu“ a tak podobně. Vnímaná potřeba podporovat a omlouvat Rusko v jeho likvidační kampani pouze proto, že se zdánlivě staví proti

---

sociálního, rasového, etnického, náboženského či jazykového původu nebo vztahu k náboženství; propaganda či veřejné vystavování nacistických nebo obdobných symbolů; veřejné výzvy k takovému jednání; hromadná výroba a distribuce materiálů s takovým obsahem, stejně jako organizování, příprava a financování těchto činností – to vše spadá pod definici extremistické činnosti a podléhá trestnímu stíhání. […] Rusko důsledně prosazuje politiku boje proti pokusům o glorifikaci nacismu, propagandu nacistické ideologie a dalších idejí a teorií založených na nadřazenosti určité rasy, etnického, náboženského či sociálního původu, jakož i proti pokusům ospravedlňovat či podněcovat rasovou nenávist a diskriminaci v jakékoli formě, a rovněž důsledně přijímá opatření k odstranění jakéhokoli podněcování k diskriminaci tohoto druhu.“ Ministry of Foreign Affairs of the Russian Federation. [Statement by the head of the Russian delegation Igor Barinov as part of the consideration by the Committee on the Elimination of Racial Discrimination of the combined 23rd and 24th periodic reports of the Russian Federation on the implementation of the International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination] [online]. Moskva: Ministry of Foreign Affairs of the Russian Federation, 4. 8. 2017. [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://www.mid.ru/en/foreign_policy/news/1550320/

všeobecnému úpadku, je jen zkratkovitou psychologickou reakcí na excesy židovského neokonzervatismu, levičáctví, hegemonii USA, a patosem samo o sobě, naučenou bezmocností a stockholmským syndromem zároveň.

Nekritickým přijímáním kremelských narativů – jako jsou bláboly, „že Západ vede válku, protože Rusko je příliš trad a based“ – tito „disidenti“ opětovně poškozují svou důvěryhodnost. Pokrytecky se spojit s imperiální mocností, která aktivně stíhá bílé nacionalisty, prosazuje multikulturalismus[46], popírá sebeurčení evropského národa a jejíž cílem je „vykořenit nacionalismus“ , je v tom lepším případě krátkozrakost, v tom horším záměrná subverze. Tato chyba redukuje principiální politickou komunikaci na pouhé

[46] Putin: „Rusko … se pevně opírá o principy multikulturalismu,…“ Putin, Vladimir. Interview to Xinhua News Agency. President of Russia [online]. 15. května 2024 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: http://en.kremlin.ru/events/president/news/74027 „Ruská federace byla v průběhu dějin vždy multietnickým státem, který sdružoval všechny etnické skupiny na svém území a vytvářel podmínky nezbytné pro jejich další etnický a kulturní rozvoj. Rusko má jedinečné, tisícileté zkušenosti s vytvářením politického a právního prostředí, které napomáhá rozvoji a mírovému soužití různých etnických skupin. Prezident Ruské federace Vladimir Putin ve svých prohlášeních při mnoha příležitostech zdůraznil význam nastolení trvalého mezietnického míru a shody v Rusku a předcházení jakýmkoli formám diskriminace z jakýchkoli důvodů. Zásada předcházení a odstraňování všech forem diskriminace na sociálním, rasovém, etnickém, jazykovém nebo náboženském základě byla stanovena jako jedna z klíčových zásad vládní politiky v oblasti etnických záležitostí.“ Ministry of Foreign Affairs of the Russian Federation. [Statement by the head of the Russian delegation Igor Barinov as part of the consideration by the Committee on the Elimination of Racial Discrimination of the combined 23rd and 24th periodic reports of the Russian Federation on the implementation of the International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination] [online]. Moskva: Ministry of Foreign Affairs of the Russian Federation, 4. 8. 2017. [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://www.mid.ru/en/foreign_policy/news/1550320/

„sportovní fandění“, a taková ideologická nezralost přivede na scestí jakékoliv snahy budovat nezávislé evropské alternativy.

Správnou reakcí na konflikt mezi Ruskem a Ukrajinou (a civilizačním střetem Západ versus Východ) je odmítnout falešnou dichotomii podpory globalistické hegemonie jak ruských dobyvačných snah o multietnické impérium, tak levicově-liberálních sil u západních států. Ve skutečnosti lze podporovat ukrajinský boj proti východnímu euroasianismu, aniž bychom uznávali legitimitu západního globalismu a současného „globohomo“ židovského establishmentu na Ukrajině. Přijetím duginistické a jiné ruské státní propagandy se však západní nacionalisté ukazují jako komicky náchylní k subverzi (na což, ať už právem či ne, poukazují establishmentové síly na západě) a diskreditují tím sami sebe, zatímco se dobrovolně nechávají vnést do náruče euroasianismu, jehož cílem je „povzbuzovat všechny druhy separatismu, různé etnické, sociální a rasové konflikty, aktivně podporovat všechna disidentská hnutí extremistických, rasistických a sektářských skupin a destabilizovat vnitřní politické procesy“, aby se „Evropa integrovala do ‚Federálního impéria‘.“, kdy „Evropská říše se stane plnohodnotnou geopolitickou a civilizační realitou pouze pod vlivem nové ideologické, politické a duchovní energie z hloubi kontinentu, tj. z Ruska.“[47]

Disidenti a národovci by opravdu neměli ve falešné domněnce, že „nepřítel mého nepřítele musí být mým přítelem“ nekriticky vzhlížet k Ruské federaci a jejímu prezidentu Vladimiru Putinovi jako k rádoby ochráncům tradičních hodnot

[47] Dugin, Alexandr. Foundations of Geopolitics. Anglický překlad od Lawless v0 2022-02-26. Moskva: Arktogeia, 2000, kap. 5, s. 134, kap. 4.2, s. 217.

a křesťanské civilizace. Toto uctívání Kremlu jako nového spasitele a spojencem je fatálním sebeklamem, který pramení z naprosté ignorace ideologických kořenů ruské geopolitické strategie, která je v Duginových dílech vyjadřována. Teprve důsledná dekonstrukce Duginovy filozofie odkrývá, že euroasianismus představuje mimořádné nebezpečí. Pro západní disidenty a zejména nacionalisty je klíčové si uvědomit, že v rovině budoucího vývoje mezinárodních poměrů přináší poznání povahy euroasianismu mrazivé varování před tím, jaké osudy chystají eurasijští stratégové pro evropský kontinent, jestliže se v Evropě jakkoliv etablují. Dugin se netají tím, že jeho cílem je zřízení ruského protektorátu nad Evropou. Eurasijské spojenectví s Čínou a arabským světem je pak v této eschatologii prezentováno jako naplnění biblického proroctví o příchodu apokalyptických hord Gog a Magog, které mají v závěrečném očistném střetu smést bílou civilizaci. Pohled na ideové kořeny duginismu vrhá úplné světlo na povahu současné války na Ukrajině a nadcházejícího civilizačního střetu mezinárodního rozsahu. Otázka, jak by měli západní disidenti a nacionalisté s tímto poznáním naložit, má pro budoucnost evropského kontinentu v předvečer konfliktu zásadní a existenciální význam a z těchto velmi jasných poznatků je nyní třeba vyvodit odpovídající závěry.

Rasa, „ethnos“ a „Čtvrtá politická teorie“

Alexandr Dugin označil liberalismus za nepřítele „čtvrté politické teorie“, respektive – jelikož nepřítelem může být pouze skutečně existující skupina lidí, nikoli myšlenka či ideologie – označil za nepřítele všechny, kdo podporují globální hegemonii liberalismu (tj. hegemonii „Západu“). „Pokud jste zastánci globální liberální hegemonie, jste nepřítelem“ – to je jedno z jeho hesel.

Co Dugin míní pojmem „liberalismus“? Nejde o ideologii těch, které Američané označují jako „liberály“. Pro Američany je důležité si uvědomit, že označení „liberál“ v Evropě má zcela odlišný význam než v Spojených státech. „Liberálové“ ve Spojených státech patří k levici: volí Demokratickou stranu a jsou zastánci sociálního státu a regulované ekonomiky. V Evropě by byli považováni za sociální demokraty. Ideologicky jsou to zastánci rovnosti a mají sklon kritizovat laissez-faire kapitalismus. Z rovnostářského hlediska se staví proti „rasismu“, „sexismu“ a „homofobii“. Tresty odnětí svobody vnímají spíše jako terapeutické a socializační opatření než jako formu trestu. Věří spíše v „sociální spravedlnost“ než ve spravedlnost založenou na odplatě. Věří, že lidé jsou v zásadě dobří a lze je napravit prostřednictvím „sociální práce“. Věří spíše v sociální podmíněnost než v osobní odpovědnost. Věří, že lidé mohou být spaseni v tomto světě. Obvykle podporují striktní oddělení církve od státu, zároveň však prosazují egalitářský světonázor, který je v podstatě formou sekularizovaného křesťanství.

V Evropě se „liberálové“ řadí k pravici: obecně jsou proti sociálním státu, podporují volný trh, privatizaci infrastruktury a převážně neregulované hospodářství. Tradičně také podporují

různé konzervativní sociální politiky a kladou důraz na individuální odpovědnost jako protějšek pojmu individuálních práv. Jinými slovy, liberalismus je buržoazní ideologie, která upřednostňuje kapitalistické hospodářství a vychází z osvícenské ideologie individuálních lidských práv. Dnes se však polarita mezi levicí a pravicí výrazně stírá a postupně ji nahrazuje obecný konsenzus. Sociální politika evropských liberálních stran se často shoduje s politikou spojovanou s libertariánskou levicí po roce 1968. Liberální, prokapitalistické strany se staví proti „rasismu“, „sexismu“ a „homofobii“ z pohledu individualistického libertarianismu. Odmítají kategorizaci lidí do kolektivních skupin. S každým by se mělo zacházet jako s jednotlivcem, a to bez předsudků. Představy o národní, náboženské či sexuální identitě jsou přežité. Národní hranice a etnické komunity by měly být zrušeny, pokud omezují svobodu jednotlivce. Svoboda jednotlivce musí být hájena, pokud nezasahuje do práv jiných jednotlivců. Právě tento liberalismus označil Dugin za nepřítele: globalistický kapitalismus založený na ideologii lidských práv.

V současnosti se stále více dostávají do popředí společné základy a kořeny sociálnědemokratické, egalitářské levice a buržoazní, liberální pravice v osvícenské ideologii lidských práv. Jak levicové, tak pravicové mainstreamové strany dnes mají tendenci podporovat multikulturalismus, imigraci, práva homosexuálů a oddělení církve od státu. Sdílejí základní názory na rovnost pohlaví a někdy i na liberalizaci drog. Tyto politiky jsou legitimizovány „pravicí“ z hlediska individuálních práv a „levicí“ z hlediska egalitarismu. Navíc „revolucionáři“ z řad levice střední třídy z konce 60. a počátku 70. let často přešli z komunistické levice k liberální pravici, když si uvědomili, že

jejich přiklánění se k levici bylo založeno na ideologickém nepochopení samých sebe. Byli to v podstatě buržoazní libertariáni, kteří se mylně považovali za komunisty.

Rozdíl mezi levicí a pravicí v dnešní Evropě spočívá v odlišném výkladu jediného zásadního antropologického a ideologického dědictví, a to osvícenství. Bylo by správnější hovořit o „liberálně-egalitářské hegemonii“ než pouze o „liberální hegemonii“. Jak liberalismus, tak egalitarismus vycházejí z ideologie lidských práv, kladou však důraz na různé aspekty. Pravicoví liberálové kladou důraz na individuální aspekt lidských práv. Levicoví egalitáři zdůrazňují univerzální aspekt lidských práv. Obě pojetí lidskosti – univerzální člověk i individuální člověk – jsou abstrakce: definovány jsou pouze v negativních pojmech a ztělesňují abstraktní svobodu. Jak univerzální člověk, tak individuální člověk jsou definováni jako ti, kteří NEpatří do žádné konkrétní skupiny či kategorie (etnické či jiné). Vzhledem k tomu, že člověk je univerzální, nelze „ho“ definovat ani omezovat jako příslušníka nějaké konkrétní etnické skupiny, pohlaví či jiné kategorie. Jedinec naopak nemůže být jako takový zařazen do žádné kategorie ani definován jako příslušník jakéhokoli společenství (národnosti, etnicity, pohlaví atd.), neboť by to porušovalo jeho (její?) individualitu. Jedinec je tedy každý lidský jedinec a potenciálně odpovídá celému lidstvu. Jedinec je univerzální (jako zástupce „lidstva“ jako takového) a všichni lidé jsou jako takoví jedinci. Jinými slovy, „univerzální člověk“ může být pouze „jednotlivý člověk“. Egalitarismus a individualismus se v konečném důsledku shodují.

Bylo by tedy správnější hovořit o „liberálně-egalitářské hegemonii“ než pouze o „liberální hegemonii“. Tato hegemonie

je jak politická, tak metapolitická. Všechny etablované, mainstreamové politické strany v dnešní Evropě se přiklánějí k tomuto liberálně-egalitářskému středu. To vede k marginalizaci určitých skupin. Jelikož střed představuje racionální, humánní, buržoazní jedinec, který si přivlastňuje odkaz osvícenství a považuje samotný rozum za určující rys lidskosti, jsou ti, kdo se od tohoto středu nějakým způsobem odchylují, v různé míře vnímáni jako méně než lidské bytosti, jako iracionální a neosvícení. Ti, kdo jsou odsunuti na okraj, jsou označováni za iracionální, „bláznivé“ a „extremistické“. Jsou zbaveni lidskosti, hlasu a práva účastnit se politického dění: jsou zbaveni politické subjektivity. Mezi tyto skupiny patří různí poražení liberální modernity, jako jsou náboženští konzervativci (především křesťané a muslimové), kteří se staví proti právům homosexuálů a oddělení církve od státu. Křesťanští náboženští konzervativci však nejsou zcela odsunuti na okraj – stále mají své zastoupení v zavedených politických stranách, i když je toto zastoupení stále slabší. Další marginalizovanou skupinou jsou komunisté, kteří odmítají myšlenku individuálních práv, volného podnikání a soukromého vlastnictví. Ani oni však nejsou zcela na okraji společnosti, zejména na univerzitách a v kulturních institucích. V případě potřeby se mohou podílet na sestavování koaličních vlád. S etablovanými politickými stranami také sdílejí společný základ v rovnostářských a universalistických aspektech své ideologie, která má kořeny v osvícenství. Mnohem více marginalizováni a démonizováni jsou nacionalisté, kteří se v různé míře staví proti universalismu (do té míry, že odmítají imigraci), volnému obchodu (do té míry, že chtějí chránit národní ekonomiky) a individualismu (do té míry, že v některých případech považují národní a etnickou identitu za

nadřazenou identitě jednotlivce). A konečně, nejvíce marginalizovanou a „nedotknutelnou“ skupinou ze všech jsou racialisté a rasoví nacionalisté, kteří se staví proti nejen universalismu, ale i egalitarismu. Jakkoli jsou tyto skupiny heterogenní, liberální střed je často redukuje na jedno a totéž.

Alain de Benoist, Dugin a Alain Soral chtějí vytvořit „spojenectví periferie proti centru“, tedy spojenectví více či méně marginalizovaných skupin proti dominantnímu politickému establishmentu. V praxi to však neznamená ani tak spojenectví mezi radikální levicí a radikální pravicí, jako spíše spojenectví mezi náboženskými konzervativci (především muslimy a pravoslavnými) a bývalými komunisty. Dobrým příkladem toho v západní Evropě je hnutí Alaina Sorala „Egalité et réconciliation“ („Rovnost a smíření“), které se snaží vybudovat spojenectví mezi muslimskými přistěhovalci a francouzskými vlastenci. Již samotný název Soralova hnutí dává jasně najevo, že kritika egalitarismu není součástí jeho programu. Stejně tak nepatří do programu rasismus ani nacionalismus založený na rasových principech. I Dugin se vyhýbá jakékoli kritice egalitarismu a bagatelizuje skutečné rozdíly mezi levicí a pravicí tím, že se soustředí výhradně na útoky proti „liberalismu“. Pojem „liberalismus“ – záměrně ponechaný v nejednoznačném významu, který se někdy vztahuje ke kapitalistickému ekonomickému individualismu, jindy k morálnímu individualismu aktivistů za práva homosexuálů a sekularistů – funguje jako ústřední pól opozice, který má uměle sjednotit do jediné (čistě utopické) fronty skupiny, které jsou jinak hluboce heterogenní.

Dugin, který volá po „křížové výpravě proti Západu“, není proti liberalismu proto, že by ten vedl ke zničení bílé rasy.

Naopak, často se zdá, že první z nich ztotožňuje s druhým. Jeho primárním deklarovaným cílem je zničit liberalismus, i kdyby to mělo znamenat odmítnutí bílé rasy spolu s ním. Jak uvádí ve své knize „Čtvrtá politická teorie“: „liberalismus (a postliberalismus) může (a musí – tomu věřím!) být zavržen. A pokud za ním stojí plná síla setrvačnosti modernity, duch Osvícenství a logika politických a ekonomických dějin evropského lidstva posledních století, musí být zavržen společně s modernitou, Osvícenstvím a evropským lidstvem jako takovým. Navíc pouze uznání liberalismu jako osudu, jako zásadního vlivu, který utvářel běh západoevropských dějin, nám umožní skutečně říci liberalismu ‚ne‘“ [„Čtvrtá politická teorie“, s. 154]. Rasu subjektu „čtvrté politické teorie“ také definuje jako „nebělošskou/neevropskou“ [tamtéž, s. 189]. Předpověděl celosvětové pogromy proti bělochům jako odplatu za zlé činy bílé rasy, pogromy, kterým však budou Rusové ušetřeni, protože podle něj [odkaz v ruštině] nejsou zcela bílí.[48]

Jinými slovy, Dugin není bělošský nacionalista. Dugin prohlásil, že rasu vnímá jako sociální konstrukt. To se nám může jevit jako absurdní tvrzení, ale můžeme předpokládat, že se nesnaží být pouze neupřímný. Je to v souladu s jeho postmoderním a relativistickým teoretickým zaměřením, stejně jako s jeho dřívějšími výroky, podle nichž je myšlenka solidarity bílé rasy jak nereálná, tak potenciálně nebezpečná: „Pokud jde o mýtus o ‚solidaritě bílé rasy‘, jedná se o naprostou utopii, která vede nejen k holokaustu Židů, ale také ke genocidě Slovanů. Pozůstatky Třetí říše tvoří základ této ubohé,

[48] Dugin, Alexandr. Вы за чёрных или за белых?. 2002. In: Internet Archive: Wayback Machine [online]. 7. 1. 2017 [cit. 28. 8. 2026]. Dostupné z: https://web.archive.org/web/20170107144333/http://www.arcto.ru/article/1289

protichůdné a zcela falešné představy. Anglosaský svět představuje jednu sociopolitickou a kulturní realitu. Obyvatelé střední Evropy jsou něco jiného. Východní svět pravoslavného křesťanství a Slovanů představuje třetí realitu. Jsem přesvědčen, že mnoho nebělošských národů Eurasie je nám duchovně i kulturně tisíckrát bližších než Američané.“ [Alexandr Dugin, „The Magic Disillusion of a Nationalist Intellectual“].

Jinými slovy, Dugin zastává názor – který sdílí mnoho Židů –, že jakákoli forma pozitivní rasové identity mezi bělochy nevyhnutelně a fatálně povede k „novému holokaustu“.

Dugin zřejmě následuje Alaina de Benoista v tom, že pojem rasy – a jev rasismu – považuje za produkt osvícenství, za moderní jev, přičemž pro Dugina „moderní“ vždy znamená „špatné“. Alain de Benoist má pravdu v tom, že pojem rasy byl poprvé formulován v kontextu osvícenství. To samo o sobě však nepředstavuje dostatečný důvod k odmítnutí pojmu rasy. Ještě předtím, než byl pojem rasy vytvořen, byla rasa biologickým faktem, stejně jako DNA existovala ještě předtím, než ji vědci objevili. Je možné, že Dugin jako zastánce sociálního a jazykového konstruktivismu by zpochybnil myšlenku, že rasa může existovat bez pojmu rasy. Z filozofického hlediska zastává Dugin názor, že nic neexistuje mimo jazyk a společenské vztahy. Relativismus, který je charakteristický pro postmodernismus, je podle Dugina filozoficky slučitelný s tradicionalismem, neboť tvrdí, že „z pohledu ‚integrální tradice‘ je rozdíl mezi ‚umělým‘ a ‚přirozeným‘ obecně spíše relativní, jelikož Tradice nikdy neznala nic podobného karteziánskému či kantovskému dualismu, který striktně odděluje ‚subjektivní‘ od ‚objektivního‘ [„From Sacred

Geography to Geopolitics“]. Dugin se snaží interpretovat postmodernitu – s její relativistickou kritikou universalismu osvícenského Rozumu, jinými slovy základu projektu modernity – jako otevření cesty k oživení tradičních, předmoderních, předracionalistických způsobů myšlení. Duginův relativistický přístup je nedílnou součástí celého projektu „čtvrté politické teorie“, neboť představuje filozofický základ pro myšlenku etno-pluralistického, multipolárního světa.

Je možné, že Dugin zastává názor, že aby měl biologický pojem rasy smysl, tj. aby bylo možné zařadit jednotlivce do určité rasy, musí existovat rasově čistý jedinec, který by představoval srovnávací měřítko, ideální normu. Jelikož na genetické úrovni takoví jedinci zřejmě neexistují, je pojem rasy údajně zbaven vědeckého základu a má pouze společenský význam.

Jelikož Dugin vnímá rasu jako konstrukt, může s pojmem „rasismus“ libovolně manipulovat a rozšiřovat jej tak, aby zahrnoval různé formy diskriminace, které se obvykle pod tento pojem neřadí: kulturní, civilizační, technologický, sociální, ekonomický a dokonce i rasismus v oblasti krásy a módy. Pojem „rasismus“ je natahován a rozšiřován (stává se prostě synonymem pro diskriminaci na základě subjektivních či relativních norem) do té míry, že se téměř kdokoli může prohlásit za jeho oběť. Definuje-li rasismus jako „jakýkoli pokus povýšit subjektivní hodnocení na úroveň teorie“, může tvrdit, že rasistické jsou nejen nacismus a fašismus, ale také komunismus a liberalismus, jelikož tyto ideologie stanovují určitý politický subjekt jako normativní (proletariát nebo osvíceného buržoazního jedince). V Marxových spisech se

nepochybně vyskytují rasistické prvky. Kolonialismus vnímal kladně, jako prostředek modernizace a industrializace mimoevropských národů, což bylo nezbytnou podmínkou pro konečný přechod ke komunismu. Byl také přesvědčen, že některé rasy jsou odsouzeny k zániku, jelikož jsou ze své podstaty neschopné přežít nevyhnutelný historický vývoj směrem ke komunismu.

Dugin také obrací antirasismus proti modernitě a progresivismu. Je například „rasistické“ negativně hodnotit černošské africké nebo blízkovýchodní přistěhovalce za to, že se nedokážou přizpůsobit moderním, technologicky vyspělým západním společnostem. Tradiční názory Arabů a Afričanů na ženy, homosexualitu, výchovu dětí – stejně jako jejich odmítání evoluční teorie a náboženské názory – Dugin ve skutečnosti považuje spíše za známku jejich duchovní nadřazenosti. Navíc považuje samotnou myšlenku pokroku za ze své podstaty rasistickou, jelikož implikuje, že moderní společnost (tj. západní společnost) je normativní a nadřazená nezápadním, tradičním společnostem. Ty by podle něj neměly být považovány za uvízlé v archaických společenských formách kvůli nedostatku kreativity či schopnosti budovat civilizace. Naopak, je to proto, že jsou duchovnější a zachovaly tradici lépe než bílá rasa.

Z pohledu moderního Západu všechny společnosti ze své podstaty směřují k normativnímu typu západní moderní společnosti, jen se jim to zatím nepodařilo dosáhnout. Pravicoví představitelé vysvětlují toto selhání jako důkaz rasové podřadnosti nezápadních populací, zatímco levicoví představitelé jej vysvětlují jako důsledek koloniálního vykořisťování a západního imperialismu. Oba tábory sdílejí

implicitní předpoklad, že západní modernita představuje nejvyspělejší a nejžádanější formu společnosti. Je nepochybně pravda, že v západních společnostech bývá pojem „moderní“ vnímán pozitivně. Je víceméně synonymem pro dynamický, mladistvý, osvícený a „otevřený“. Jedná se o antropologickou normu v tom smyslu, že ti, kdo ji buď odmítají, nebo jí nějakým způsobem nedokážou dostát, jsou negativně posuzováni jako zaostalí, hloupí, společensky nepřijatelní atd. To je nepochybně sociální – a v důsledku toho i politická – nevýhoda pro konzervativce všeho druhu, kterou sdílejí s nezápadními přistěhovalci v západních společnostech. Dugin z toho vyvozuje, že konzervativci by se měli spojit s přistěhovalci, zejména muslimskými, proti liberálnímu, bělošskému establishmentu (NE proti židovskému establishmentu – Dugin nevěří, že Židé jsou zodpovědní za západní dekadenci; věří, že západní „dekadence“ je prostě plným projevem podstaty Západu a zlé povahy bílé rasy).

Ať už se i ti „nejprogresivnější“ Západňané snaží sebevíc zbavit rasismu a rasistického vylučování, v rámci mechanismu, který psychoanalytici nazývají „návratem potlačeného“, se tento rasismus stále vkrádá zpět zadními vrátky a nabývá nových, nevědomých podob, takže, jak správně poznamenává Dugin, i samotná politická korektnost se „proměňuje v totalitní disciplínu politického, čistě rasistického vylučování“. Nejen bílí „rasisté“, ale i náboženští konzervativci a nacionalisté jsou – zcela beztrestně – vystaveni formám společenského vyloučení, agrese, otevřeně projevovaného pohrdání, šikany, fyzického a psychického násilí, které jsou zjevně projevem právě těch vzorců chování, jež jsou ve všech ostatních kontextech odsuzovány jako „rasistické“. Na tyto skupiny, které

často tvoří „vyděděnce“ bílé společnosti, tedy sociálně a ekonomicky nejzranitelnější skupiny, včetně dělnické třídy, nezaměstnaných, obyvatel venkovských oblastí a důchodců, establishment, jeho novináři a „intelektuálové“ běžně plivou jako na kulturně, morálně, intelektuálně a dokonce i biologicky nedostatečné („bílý odpad“, „inbrední“ a podobně).

Duginova posedlost odhalováním rasismu podezřele připomíná záměrnou parodii na současnou politickou korektnost, která všude vidí diskriminační normy, a je možné, že ačkoli přijímá postmoderní dekonstrukci pojmu rasy, má v úmyslu ji proměnit v dekonstrukci samotného pojmu „rasismus“, přičemž tento pojem rozšiřuje ad absurdum až do té míry, že jej zbavuje významu a obrací proti sobě samému. Spíše než se snažit, jak to činí většina konzervativců, bránit se postmodernímu relativismu prosazováním určitých absolutních morálních norem, autority západní tradice a univerzálních, objektivních standardů racionality, zdá se, že jeho strategií je překonat poslední zbytky moderních ideologických předpokladů tím, že je dovede až k jejich extrémním, postmoderním závěrům.

V díle „Čtvrtá politická teorie“ však Dugin odsuzuje rasismus a především německý nacionální socialismus, a to nejen z epistemologických, ale i z morálních důvodů. Duginovo odsouzení morálních důsledků rasismu je jednoduše považováno za samozřejmost a není předmětem žádné filozofické kritiky. Není jasné, na jakém morálním základě je toto odsouzení západního rasismu slučitelné s absolutním kulturním relativismem, tedy popřením existence jakéhokoli univerzálního úhlu pohledu, z něhož by bylo možné činit normativní soudy o jiných kulturách (včetně morálních soudů).

Jsou otroctví a genocida morálně zavrženíhodné pouze tehdy, jsou-li páchány moderními příslušníky Západu, ale nikoli, jsou-li páchány jinými skupinami? Dugin si to zřejmě myslí, jak dokládá následující prohlášení, které zveřejnil na Facebooku ohledně zotročování a vykořisťování (jako potravy!) černých Afričanů jinými černými Afričany: „Na západním pobřeží Atlantiku žijí africké kmeny, které chovají lidské otroky, aby je snědly. Považuji to za naprosto rozumné a plně zodpovědné. Pokud zabíjíme zvířata vlastníma rukama, sledujeme jejich utrpení a smrt, stahujeme jim kůži a oddělujeme kosti, dotýkáme se jejich vnitřních orgánů – nebo alespoň pokud si tento čin živě představujeme pokaždé, když jíme, jsme zcela při smyslech a mohli bychom nakonec uplatnit – ve válkách – stejný přístup i vůči lidem. Ve válce je zásadní převzít odpovědnost za akt zabíjení. Velmi podobná odpovědnost souvisí s konzumací živočišných potravin. Zvíře však znamená vnímající bytost, což předpokládá utrpení. Dělejme to s plnou odpovědností – ať už jde o jídlo, nebo o boj, jedním slovem – s odpovědností za zabíjení. Nebo se toho zdržme. Je to svobodná volba.“

Můžeme předpokládat, že se jedná o upřímné prohlášení, a nikoli pouze o banální pokus o „šokování buržoazie“. Je to zcela v souladu s Duginovým postojem kulturního relativismu (tvrzení, že veškerá normativní prohlášení o jiných kulturách musí být pozastavena, jelikož neexistují žádné univerzální normy, na jejichž základě by taková prohlášení mohla být učiněna), ačkoli si můžeme položit otázku, jak je tento druh morálního relativismu filozoficky slučitelný s jeho tvrzením, že je křesťanem. Dugin zjevně kritizuje buržoazní morální pokrytectví, tedy neschopnost převzít odpovědnost za zabíjení

a vykořisťování, které jsou podmínkami umožňujícími existenci buržoazní společnosti. Dugin pokračuje takto: „Zabít, či nezabít (jíst, či nejíst): ‚čiň, jak se ti zlíbí', ale nikdy nelži. (Pokračování v tématu vegetariánství/kanibalismu). Co je dobré a co špatné, závisí na souboru hodnot přijímaných danou společností. My žijeme v jedné společnosti, ostatní lidé žijí v jiných. Každá společnost zabíjí, vraždí a páchá násilné činy – na lidech i na zvířatech. Některé společnosti si to však uvědomují a smrt, zabíjení a násilí zakotvují ve svých posvátných konceptech. Jiné společnosti, které se chovají stejně nebo ještě hůře, to pokrytecky popírají, odvolávají se na nenásilí a toleranci a prosazují mír prostřednictvím vražd a válek. Nesoudím tedy násilí samo o sobě, které závisí na kultuře – některé kultury ho posvěcují, jiné ne –, ale každá lidská skupina páchá stejné činy – zabíjí, mučí a jí. Pouze jsem tedy poukázal na to, že je to fakt. Lidé, kteří to dělají vědomě, jsou civilizovanější a kultivovanější, upřímnější a duchovně vyspělejší, méně infantilní a dospělejší než ti, kteří páchají stejný čin, aniž by si toho všimli nebo popírali jeho kanibalskou povahu. Svět je postaven na činu zabíjení (a pojídání) – Bůh – člověk – zvíře. V tom spočívá smysl kněžství. Kněz je prapůvodní zabiják. Existence je tedy bolestivá. Musíme ji přijmout takovou, jaká je. Způsobujeme bolest, pociťujeme bolest. Je to zcela normální situace. Kanibalismus není ‚odpornou výjimkou' ani ‚hrozným projevem morální zkaženosti'. V jistém smyslu je přirozený. Indická tradice tvrdí, že ‚kšatrijové jedí vaišji'. Védské hymny jsou plné metafor týkajících se jídla (zabíjení, požírání). Snažím se pouze zdůraznit, že neseme odpovědnost za to, co jíme, koho zabíjíme a koho ničíme. Africké a oceánské kmeny nám dávají příklad, který považuji za krásný a čistý."

Vzhledem k tomu, že Dugin uznává morální relativismus, není jasné, jak může důsledně odsuzovat nacionálněsocialistické vyvražďování a zotročování Slovanů či Židů, nebo ostatně i zotročování a genocidu jiných obyvatel evropskými kolonisty – přičemž nic z toho není z historického hlediska v žádném případě výsadou západních Evropanů (srov. např. Starý zákon). Na jaký morální univerzální standard se vlastně odvolává? Na ideologii univerzálních lidských práv? Pravděpodobně ne. Křesťanská morálka, kterou odmítá uplatňovat na západoafrické kanibaly a obchodníky s otroky? Není také jasné, jak může obviňovat rasisty z nekonzistentnosti, protože ne všichni agresivní zastánci rasové nadřazenosti jsou ve svých záměrech nekonzistentní nebo pokrytečtí. A konečně není vůbec jasné, jak může Dugin bez pokrytectví odsuzovat nacionální socialismus z morálního hlediska a zároveň rehabilitovat osobnosti jako Stalin a Pol Pot jako „národní komunisty“.

Ačkoli Dugin považuje „rasismus“ za typicky západní „nemoc“, není nijak zvlášť obtížné najít jeho příklady i v nezápadních a tradičních či archaických společnostech, zejména pokud „rasismus“ definujeme jako „považování vlastní etnické skupiny za normativní“. To platí zejména pro kmenové společnosti, kde název kmene často jednoduše znamená „lidstvo“ a členové jiných kmenů jsou vnímáni jako víceméně nelidští nebo podlidští. Například: „Poučným příkladem jsou Yanoamové z povodí Amazonky, kteří se nejen sami nazývají ‚lidstvem‘ (což je význam jejich jména) a všechny ostatní ‚nižší podlidské bytosti‘ (nabä), ale jdou v tomto uvažování ještě dál: obyvatelé jedné yanoamské vesnice obvykle zdůrazňují drobné dialektální rozdíly (či podobné

jevy), které je odlišují od obyvatel jiných vesnic; následně se jim posmívají za to, že nejsou plně Yanoamy, což znamená, že jsou do jisté míry podlidmi.“ [Bruce Lincoln, „Death, War and Sacrifice: Studies in Ideology and Practice“, s. 142]

Navíc nerozlišuje mezi uznáním rasy jako skutečnosti a rasismem ve smyslu rasové nadřazenosti. Příkladem imperialistického rasismu (nadřazenosti bílé rasy) by mohlo být následující prohlášení Winstona Churchilla z roku 1937: „Nesouhlasím s tím, že pes v krmítku má konečné právo na krmítko, i když tam možná ležel velmi dlouhou dobu. Toto právo neuznávám. Nepřipouštím například, že by bylo spácháno velké bezpráví vůči americkým indiánům nebo černým v Austrálii. Nepřipouštím, že by těmto lidem bylo ublíženo tím, že přišla silnější rasa, rasa vyššího řádu, rasa, která má větší životní moudrost, abych to tak řekl, a zaujala jejich místo.“

Drtivá většina dnešních amerických „bílých nacionalistů“ či evropských etnonacionalistů je však daleko méně „rasistická“ či „zastávající nadřazenost bílé rasy“ než Winston Churchill. Ani ti, kdo skutečně věří, že bílá rasa je od přírody nadřazená ostatním rasám – na rozdíl od těch, kteří pouze uznávají realitu rasové specifičnosti –, to obvykle nepovažují za morální ospravedlnění zotročování či genocidy jiných ras. Současní rasisté většinou pouze prosazují právo na rasovou segregaci a právo každé rasy budovat společnost, která jí vyhovuje, a rozvíjet své jedinečné vlastnosti a potenciál.

Pokud jde o historickou platnost Duginova výkladu nacionálního socialismu jako projektu světové nadvlády (vytvoření „planetární říše“ analogické ke světovému komunismu či globálnímu liberalismu), je to přinejmenším

sporné. Snaha o světovou nadvládu rozhodně nebyla mezi nacionálními socialisty všeobecně přijímanou myšlenkou, jak dokládá tento výrok Léona Degrelleho: „Německý racialismus byl záměrně zkreslen. Nikdy to nebyl racialismus namířený proti ‚jiným' rasám. Byl to pro-německý racialismus. Jeho cílem bylo učinit německou rasu silnou a zdravou ve všech ohledech. Hitler neměl zájem o to, aby tu žily miliony zdegenerovaných jedinců, pokud měl moc tomu zabránit. Dnes se všude setkáváme s bující závislostí na alkoholu a drogách. Hitlerovi záleželo na tom, aby německé rodiny byly zdravé, a aby vychovávaly zdravé děti pro obnovu zdravého národa. Německý racialismus znamenal znovuobjevení tvůrčích hodnot vlastní rasy, znovuobjevení vlastní kultury. Bylo to hledání dokonalosti, vznešený ideál. Nacionálněsocialistický racialismus nebyl namířen proti jiným rasám, byl zaměřen na vlastní rasu. Jeho cílem byla obrana a zdokonalování vlastní rasy a přál si, aby všechny ostatní rasy činily totéž pro sebe."

Tvrzení, že pojem rasy nemá žádný biologický základ, nebo že není užitečný pro vysvětlení současné reality, je samozřejmě zjevně nepravdivé. Dugin však navazuje na postmoderní myslitele, jako jsou Foucault a Althusser, a tvrdí, že nejen rasa, ale všechna politická subjektivita jsou konstrukty. Rasa je produktem společnosti, nikoli společnost produktem rasy. Člověk, jak tvrdí, existuje jako subjekt pouze v politické sféře. „To, čím člověk je, nevyplývá z něj samotného jako z jednotlivce, ale z politiky. Je to politika, která člověka definuje. Je to politický systém, který nám dává naši podobu. Politický systém navíc disponuje intelektuální a koncepční silou, stejně jako neomezeným transformačním potenciálem." Jinými slovy, subjekt se nevytváří sám, ani není přirozeným daným faktorem,

jako je rasa či jedinec. Subjekt je konstrukt, existující pouze v rámci politického systému.

Z toho vyplývá, že v konečném důsledku neexistuje žádný nadřazený subjekt, který by systém vytvářel nebo nad ním vykonával ovládací moc. Naopak: subjekty existují pouze jako funkce, vytvářené politickými strukturami bez subjektu. Jak se politický systém mění a přechází z jednoho historického paradigmatu do druhého – například z tradiční společnosti do moderní –, vytváří normativní typ subjektivity, který potřebuje ke svému fungování. „Politický pojem člověka je pojmem člověka jako takového, který do nás vštěpuje stát nebo politický systém. Politický člověk je konkrétním prostředkem propojení člověka s tímto státem a politickým systémem. […] Věříme, že jsme causa sui, že vznikáme sami ze sebe, a teprve pak se ocitáme ve sféře politiky. Ve skutečnosti nás však utváří právě politika. […] Antropologická struktura člověka se mění, když se jeden politický systém nahrazuje jiným.“ Jinými slovy, subjekt nemůže sám o sobě vyvolat politickou změnu paradigmatu – je to právě nové paradigma, které prostřednictvím procesu „interpelace“ vytvoří nový subjekt. Studium antropologického posunu od typu člověka patřícího do tradiční společnosti k typu člověka patřícího do moderní společnosti vede k relativizaci nejen moderního člověka, ale i moderní racionality jako takové. Tato relativizace modernity je „postmodernita“. Moderní představa o pokroku směřujícím k lidstvu sjednocenému na základě univerzálního Rozumu se ukazuje jako iluze, což znamená, že tradiční společnosti jsou postaveny na stejnou úroveň jako moderní společnost.

Stručně řečeno, argument zní takto: subjekt nemůže radikálně prolomit systém (provést revoluci nebo

„paradigmatickou změnu“) a překročit jeho hranice, pokud je sám produktem tohoto systému a existuje pouze v rámci jeho mezí. Právě proto třída, rasa i jedinec – tedy subjekty utvářené a definované v rámci horizontu modernity – nedokázaly překonat krizi a slepé uličky modernity. Jinými slovy, subjekt by musel být ukotven v jakési archimedovské opoře mimo politický systém, aby měl páku potřebnou pro jakoukoli radikální politickou činnost. Musel by existovat „radikální subjekt“ a pro Dugina může být „radikálním subjektem“ pouze chaos. Chaos je svoboda, která přesahuje své zachycení v mezích buržoazního, humanistického pojetí jednotlivce. Rozbití liberálního jednotlivce není popřením svobody, ale odhalením podstaty svobody jako anarchického, suverénního chaosu.

Politický subjekt působí v rámci politiky. Z ideologického hlediska však musí být zakotven v oblasti, která předchází politice a přesahuje ji. Jinými slovy, politický subjekt musí přesahovat sféru politiky, aby ji mohl ovládat, definovat a zakládat. Například liberální ideologie předpokládá existenci jednotlivce před existencí společenského řádu, aby mohla politický řád založit na jednotlivci a jeho univerzálních, přirozených právech. Analogicky nacionální socialisté považují rasu za biologický daný fakt existující před politickou sférou a přesahující ji a stát za něco, co má smysl pouze do té míry, do jaké je nástrojem, jehož prostřednictvím je rasa chráněna, zachovávána a její potenciál je realizován a posilován. To znamená, že pro nacionální socialisty rasa přesahuje politickou sféru a podřizuje si ji. Politické vědomí, k němuž se snaží probudit ostatní, je rasové sebeuvědomění, podobně jako se marxisté snaží probudit v proletariátu třídní vědomí. Pro

marxisty přesahují výrobní prostředky politickou sféru a tvoří její materiální základ a hnací sílu. Třída se stává politickým subjektem tím, že převezme kontrolu nad výrobními prostředky.

„Definice historického subjektu je základním východiskem politické ideologie obecně a určuje její strukturu“ (4PT, s. 38). Například: v případě nacionalismu jsou skutečnými subjekty dějin národy, které jsou vnímány jako jakési nadindividuální entity s vlastní vůlí a osudem. Dějiny jsou dějinami národů. Identita je primárně národní a rozlišení mezi přítelem a nepřítelem (které je, jak ukázal Carl Schmitt, konstitutivní pro politiku) se řídí národními hranicemi. Pro rasismus jsou naopak skutečnými subjekty dějin různé rasy, zapletené do darwinovského boje o přežití. Tento pohled na dějiny je determinován moderními pojmy biologické evoluce a pokroku. Identita je primárně rasová a rozlišení mezi přítelem a nepřítelem se řídí rasovými hranicemi. Pro marxismus jsou subjekty dějin třídy, opět chápané jako formy kolektivní subjektivity, a v důsledku toho byla celá historie interpretována jako dějiny třídního boje. Identita je třídní identita a rozlišení mezi přítelem a nepřítelem se řídí třídními hranicemi.

Politický subjekt je zároveň subjektem historickým. To znamená, že každá moderní politická ideologie odpovídá „velkému příběhu“ – zastřešující interpretaci – dějin. Dějiny jako celek jsou chápány jako vytvořené působením určitého historického subjektu. Je pak zřejmé, že politické ideologie jsou sekulárními náhražkami teologického výkladu dějin a že historické subjekty, které tyto ideologie postulují, jsou náhražkami božské Prozřetelnosti jako transcendentního

subjektu dějin. Jak ukázal Carl Schmitt, všechny základní pojmy politiky jsou sekularizovanými teologickými pojmy.

Místo politického subjektu – vakuum, které vzniklo, když se Bůh stáhl ze světa a z dějin – je dějištěm soupeření mezi různými moderními politickými ideologiemi. Každá z nich bojovala o to, aby toto volné místo obsadila svou vlastní koncepcí politického subjektu. Každá z nich prohlašovala, že ovládá destruktivní a tvůrčí síly uvolněné modernitou, a tím přivádí modernitu k její plné realizaci. Komunismus se považoval za konečnou, nevyhnutelnou a vrcholnou fázi modernity, k níž průmyslový kapitalismus pouze připravil půdu. Liberalismus považuje postupné osvobození jednotlivce spolu s procesy sekularizace, modernizace a globalizace za historickou nutnost. Fašismus se považoval za avantgardní, revoluční hnutí, odmítal liberální, buržoazní demokracii jako zastaralý pozůstatek devatenáctého století a tvrdil, že organický stát je jedinou adekvátní formou, skrze kterou lze v moderních společnostech mobilizovat masy. Jak italský fašismus, tak německý nacionální socialismus modernizovaly a revolucionalizovaly své národy, což přispělo k jejich politickému úspěchu. Raný fašismus byl ovlivněn avantgardním modernismem futurismu, který volal po nihilistickém zničení minulosti a bezvýhradně uctíval moderní technologii a „pokrok“. (To vedlo Evolu k tomu, že futurismus odmítl jako formu „amerikanismu“. Marinetti na to odvětil, že má s Evolou stejně málo společného jako s „Eskymákem“. Je zvláštní – na někoho, kdo se prohlašuje za tradicionalistu –, že Dugin považuje futurismus za jeden z obdivuhodných prvků raného fašismu, který by rád oživil.)

Každý z těchto politických systémů tedy prohlašoval, že představuje nejvhodnější formu pro moderní, technologicky vyspělou společnost. Tato forma odpovídala určité postavě či lidskému typu, ztělesnění určitého politického projektu, normativnímu „člověku budoucnosti“: ať už šlo o homo sovieticus, nového fašistického člověka, rasově očištěného árijského nadčlověka, či osvíceného buržoazního jedince. Jinými slovy, každá z těchto ideologií či „politických teorií“ stanovila normativní subjekt jako základ své politické vize a svého výkladu dějin. Přechod k plně realizované modernitě nebyl pouze politickou revolucí, ale také revolucí antropologickou, stvořením „nového člověka“.

Podle Dugina v krizi konce modernity přestává být autentickým politickým subjektem nejen rasa a třída, ale i národní stát, i když uznává, že vůle zachovat národní suverenitu je v současné situaci přirozeným ohniskem odporu proti globalismu. Odstranění suverenity národa je, filozoficky řečeno, jeho odsubjektivizací. Dugin však tuto de-suverenizaci/odsubjektivizaci považuje za nevyhnutelnou, ba dokonce za inherentní povaze samotného národa. Plně přijímá postmoderní představu, že národ je umělý, ideologický a politický konstrukt, „představovaná komunita“ vytvořená jako prostředek ke sjednocení roztříštěných moderních společností. Národ je podle jeho názoru pouhým simulakrem, umělou náhražkou za ztracenou celistvost tradiční společnosti (pravděpodobně podobně nahlíží i na rasu, kterou považuje za moderní simulakrum „ethnosu“). Historicky jeho vznik odpovídá přesně okamžiku, kdy tradiční společnost vstupuje do krize. Jedná se o kompromis, přechodnou formu, lest. Navíc vnímá funkci národa jako nástroj usnadňující přechod od

předmoderní, tradiční společnosti k plně moderní, liberální občanské společnosti. V důsledku toho nemůže představovat trvalou sílu odporu proti liberální globalizaci. Národ vnímá jako mocenský mechanismus zaměřený na vytváření určitého standardizovaného, normativního typu politického subjektu: buržoazního jedince (občana). Tím ničí regionální, organické a etnické komunity (například potlačováním regionálních dialektů v Itálii a Francii a vnucováním standardizovaného národního jazyka) a zároveň likviduje poslední zbytky tradičních elit (aristokracie). Pojem „etnonacionalismus“ je tedy podle jeho názoru v konečném důsledku absolutní logický rozpor: národ je ze své podstaty „etnocidní“. Ničí ethnos a nahrazuje jej „demosem“. Nacionalismus musí být podle Dugina odsouzen nejen proto, že byl příčinou tolika válek, ale také proto, že národ sám o sobě je ze své podstaty násilný – násilný v tom smyslu, že je to svévolný konstrukt bez jakéhokoli posvátného, transcendentního základu. Jeho násilí je násilím samotné modernity. (To jistě platí o mnoha národech, snad nejvýrazněji o izraelském národu, který je zcela moderní, umělou konstrukcí, stejně jako je tomu snad i v případě představy, že Židé jsou jednotnou, homogenní rasou či etnickou skupinou.) Nic však zatím nenasvědčuje tomu, že by idea euroasijské říše ovládané Ruskem byla méně umělá, násilná či „etnocidní“. (Nový poválečný evropský řád, jak jej představovala dominantní frakce Waffen-SS, nebyl založen na národním státě, ale na panevropské federaci kulturně autonomních regionů. Dugin tuto skutečnost nezmiňuje, avšak jeho charakteristika nacionálního socialismu je tendenční.)

Pokud jde o fašistický koncept organického státu, vycházející z Hegelovy filozofie státu, Dugin se nezabývá

důvody, proč jej odmítá jako věrohodného kandidáta na politický subjekt. Obecně Dugin jednoduše považuje porážku jak druhé, tak třetí politické teorie za samozřejmost, aniž by k tomu předložil nějaké podstatné argumenty. Podle jeho názoru se modernita v liberální společnosti plně uskutečnila, a ideologický souboj o modernitu je tudíž u konce. Tento názor je věrohodnější ve vztahu ke komunismu než ve vztahu k fašismu. Zánik komunismu byl, jak napsal Dominique Venner, „neslavným koncem“. Jeho kolaps byl způsoben vlastní byrokratickou setrvačností a neschopností řídit hospodářský rozvoj. Fašismus a nacionální socialismus byly naproti tomu jako politické experimenty spektakulárně úspěšné a možná právě z tohoto důvodu musely být vojensky zničeny svými mezinárodními rivaly. Dugin zjevně považuje porážku nacionálněsocialistického Německa za důsledek jeho protiruské a protikomunistické politiky. Jelikož Dugin považuje obě tyto politiky za spojené s proniknutím atlanticismu a anglosaského biologického rasismu do nacionálního socialismu, považuje porážku „třetí pozice“ za důsledek ideologických omylů, a nikoli pouze za historickou náhodu. Nacistický nordicismus údajně nebyl jen vulgárním, materialistickým zkreslením tradiční doktríny o severu jako centru tradice; nacionální socialismus byl antikomunistický a protislovanský, protože byl protivýchodní, tedy prozápadní (moderní). Dnes podle eurasianistů (kteří jsou v tomto ohledu dědici národního bolševismu) evropští nacionalisté opakují katastrofální chyby německých nacionálních socialistů, když se opět staví proti „Východu“ v podobě islamizace. Obecně se eurasianisté snaží bagatelizovat myšlenku „střetu civilizací“ nebo jakékoli tvrzení, že mezi islámem a evropskou civilizací existuje ostrý rozpor. Obviňují nacionalisty, kteří považují

islám za neslučitelný s evropskými hodnotami, z toho, že zaměňují „Evropu“ se „Západem“. Jakýkoli výklad evropských dějin, který vidí hodnoty osvícenství zakořeněné v samotné evropské tradici – například v klasickém Řecku –, je obviňován z toho, že se snaží legitimizovat „Západ“ vymýšlením historických precedentů a falšováním skutečné evropské tradice, která je zakořeněna v Eurasii a vůbec není v protikladu k islámu.

Liberalismus zvítězil, protože se může oprávněně považovat za nejúspěšnější realizaci potenciálu modernity. Liberalismu se skutečně podařilo modernizovat Západ v mnohem větší míře, než se komunismu podařilo modernizovat země východního bloku, a to do té míry, že „Západ“, a zejména Spojené státy, je dnes víceméně synonymem modernity. V desetiletích po druhé světové válce kapitalismus pomocí ekonomických prostředků modernizoval západoevropské společnosti do míry, o jaké se fašismu ani nesnilo, čímž v porovnání s ním ideologie „třetí pozice“ působily archaicky a zastarale.

Je možné, že Dugin následuje Heideggera v tom, že nacionalismus považuje za „antropologismus“ (srov. „Dopis o humanismu“). Heidegger tím míní, že nacionalismus, stejně jako marxismus, staví do centra dějin člověka, nikoli Bytí. Nacionalismus je „subjektivismus“ v tom smyslu, že považuje člověka za subjekt dějin. V tomto smyslu je nacionalismus skutečně moderním jevem, neboť modernita je pro Heideggera v podstatě epochou v dějinách metafyziky, v níž dominuje filozofie subjektu. Začíná Descartovým cogito: racionálním subjektem jako pevným základem filozofie a vědy. Descartes

ztotožňuje subjekt s rozumem (ratio). To se stalo metafyzickým základem osvícenství a jeho antropologie.

Proč Dugin přisuzuje Heideggerovu pojmu „Dasein“ (Bytí) klíčovou roli ve „čtvrté politické teorii“? Heidegger rozvinul svou analýzu Dasein jako pokus o překonání abstrakcí metafyzického pojetí subjektu. Jeho „analytika Dasein“ tak nabízí možnost překročit rámec moderních politických ideologií založených na různých interpretacích subjektu. Dasein je mimo rozdělení na subjekt a objekt, respektive mu předchází. Dasein není racionální subjekt jako abstraktní základ pojmu univerzálního člověka. Dasein je historická, časoprostorová struktura konkrétní existence. Subjekt se nachází mimo svět a vztahuje se k němu jako k systému objektů. Dasein je vždy již ve světě, je do něj zapojen a bojuje v něm. Svět, jak tento pojem používá Heidegger, je totalitou významových vztahů. Každá věc odkazuje na jiné věci v nekonečné, kruhové síti vztahů. Vztah Dasein k věcem je vztahem porozumění a interpretace, nikoli (primárně) vztahem objektivizace.

Předmětem je rozum, to znamená, že je definován svým vztahem k nejvyšší příčině a základu (Grund). Dasein je definován svým vztahem ke konečnosti, smrti a propasti (Ab-grund). To vše však znamená, že není jasné, jak může být Dasein, který podle Heideggera právě NENÍ předmětem, nazýván „předmětem“ čtvrté politické teorie. Dasein není subjekt, který by svévolně vnucoval svou vůli, stvořil sám sebe z ničeho nebo svobodně utvářel dějiny. Je naopak součástí kosmického procesu, který přesahuje člověka a jeho jednání. Člověk nerozhoduje o dějinách Bytí. Heidegger nemá zájem o přepracování či modifikaci pojmu subjektu, ani o návrat

člověka k „bohu a tradici“ ve smyslu metafyzických základů, ale snaží se překonat samotnou metafyziku, tedy veškeré uvažování o Bytí bytostí jako o „základu“ (Grund). To také znamená, že Heidegger je daleko od koncepcí „tradicionalismu“.

Pokud se Dugin odvolává na Heideggera a analytiku Dasein, musíme předpokládat, že za kritikou liberalismu a Západu se skrývá jeho pokus o kritiku modernity jako takové (ztotožňované se Západem). Heideggerova kritika modernity souvisí s pokusem překonat filozofii subjektu. Podle Heideggera je modernita, jakmile opadnou humanitární masky osvícenství, technologickým nihilismem, a tento nihilismus je fatálním důsledkem západní metafyziky. Západní metafyzika je však základem celé západní civilizace.

Heideggerova kritika není pouhou politickou kritikou. Kritizuje bolševismus, liberalismus (který bolševismu připravil půdu) a další moderní ideologie za to, že nepochopily nejen svou vlastní podstatu, ale i podstatu samotné modernity: technologický nihilismus. Emancipace subjektu není účelem technologického vývoje. Je to naopak – emancipace subjektu je prostředkem, jehož prostřednictvím se technologie emancipuje sama. Poslední záblesky transcendence zhasínají ze světa, aby technologie mohla bez překážek a v planetárním měřítku usilovat o nekonečné, cyklické zdokonalování své produktivní síly, vtahující vše do svého víru, bez jiného konečného cíle než moci pro ni samou. Západ se stává „das Abendland“, zemí večera, říší stmívání božského, ústupu bohů. Technologii jako „Ge-stell“ neovládá člověk (subjekt), ale ukazuje se, že je neosobním osudem samotného Bytí. Člověk jako subjekt nikdy nemůže technologii ovládnout, ale jako subjekt je technologií

„podroben“, a to do té míry, že podstata technologie jako Gestell utváří člověka jako subjekt. Technologický rozvoj nemá žádnou vnitřní, imanentní hranici a nelze mu libovolně stanovit žádné omezení, dokud zůstává myšlení uvězněno v rámci horizontu filozofie subjektu (humanismu) a technologického kalkulu (konečné odchylky západního logosu). Jak však moderní technologie dosahuje plné realizace své nadvlády, subjekt, který kdysi sama stvořila, upadá do krize a začíná „mizet“. Je likvidován v systému čistě funkčních vztahů bez centra, pevných norem či základů. Podstata subjektu se ukazuje jako určitý druh hranice, která zpočátku fungovala jako nezbytný základ či podmínka, nyní se však stává pouze překážkou, kterou je třeba překonat. Pro Heideggera tato krize, tento konečný práh nihilismu – způsobený samotnou technologií – otevírá možnost uvažovat o podstatě člověka a Bytí v mnohem hlubší dimenzi, za hranicemi subjektu. Místo člověka jako subjektu se Heidegger snaží uvažovat o historicitě Dasein. Proto pro něj „vnitřní pravda“ nacionálního socialismu znamenala konfrontaci mezi moderní technologií a „historickým člověkem“ (tj. nikoli člověkem jako subjektem).

Pro Heideggera nejsou západní modernita a materialismus, jak tvrdí tradicionalisté, důsledkem tajemného úpadku z normální, tradiční společnosti středověké Evropy. Naopak, přechod ze středověku do moderní doby vnímá spíše jako vývoj než jako radikální zlom s tradiční minulostí. Pro Heideggera středověká scholastika se svým nesprávným výkladem řeckého logosu jako „ratio“ a svou ontoteologickou syntézou řecké filozofie s křesťanstvím připravila půdu pro Descartův racionalismus. V jistém smyslu Heidegger rozvíjí Nietzscheho myšlenku, že nihilismus není ani tak zlomem s křesťanstvím,

jako spíše odhalením nihilistické podstaty křesťanství. Jako křesťan a tradicionalista však Dugin důsledně opomíjí antikřesťanský aspekt Heideggerova myšlení, aniž by však byl schopen formulovat jeho kritiku. Pro Heideggera, stejně jako pro většinu konzervativních revolucionářů, je původ modernity křesťanský, nebo spíše spočívá v „onto-teologické“ syntéze křesťanství a řecké metafyziky. Právě křesťanská představa o „suverenitě“ Boha ve vztahu ke světu jako stvoření stojí u zrodu moderního pojetí subjektu, stejně jako křesťanská představa o svobodné osobě s osobním vztahem k Bohu a křesťanská starost o spásu nesmrtelné duše všech jednotlivců jsou původem moderního masového individualismu. Právě Bůh jako „nejvyšší bytost“ – zároveň causa sui i causa prima, první příčina, svrchovaný nad všemi ostatními bytostmi a „tvůrce“ světa – stojí u zrodu svrchovaného subjektu, jehož vztah k věcem spočívá v instrumentální manipulaci a objektivizaci. Moderní sekulární humanismus je ontoteologický: jeho původ nespočívá v řeckém myšlení, ale v křesťanství a v křesťanském výkladu řeckého myšlení.

V každém případě můžeme v návaznosti na Heideggera souhlasit s tím, že rasa, pokud je chápána jako čistě lidský, biologický znak, je jako politický subjekt nedostatečná, či spíše že je příliš úzce antropologická a musí být začleněna do hlubšího pojetí. To však neznamená úplné zrušení pojmu rasy. Znamená to však odmítnutí určitých extrémních forem rasismu, v nichž biologický pojem rasy hraje analogickou reduktivní roli jako marxistický pojem materiálního základu, který určuje ideologickou nadstavbu (kulturu, mentalitu atd.) společnosti.

Člověk není nepodmíněným, sám sebe stvořeným subjektem moderní metafyziky. Lidská existence je podmíněná

a konečná – lidé jsou, jak napsal Jünger, „synové země“. Rasa je jednou z mnoha pozemských podmínek lidské existence. Historický svět není nepodmíněným, libovolným konstruktem ex nihilo. Existuje, v Heideggerových pojmech, boj mezi světem a zemí – světem, členitým, historickým prostorem možností a rozhodnutí, a podmínkami danými neobjektivizovanými, elementárními silami země, mezi nimiž je i krev. Krev nabývá v historickém světě významu osudu (to se vůbec nerovná tvrzení, že jde o libovolný historický a společenský konstrukt). Pro Heideggera nejsou hranice dané biologickými možnostmi lidských bytostí libovolnými historickými výtvory – historická je konkrétní podoba či konstelace vztahů, která jim dává smysl.

Můžeme také poznamenat, že statistický pojem rasy, na který dnes odkazují rasoví realisté, se velmi liší od nacionálněsocialistických rasových teorií, které vycházely z myšlenky rasové čistoty a které ve své dnešní podobě samy o sobě nestačí k neredukčnímu vysvětlení specifik naší či jiných civilizací či kultur. To jasně podtrhují rozdíly mezi mentalitou Američanů evropského původu na jedné straně a mentalitou Evropanů na straně druhé. Intuitivně však chápeme, že rasa hraje roli při utváření obecného charakteru civilizací a že genetický výzkum tuto intuici v budoucnu stále více potvrdí.

Dugin považuje marxistický pojem třídy za užitečný a „velmi zajímavý“ nástroj pro ideologickou kritiku mystifikací buržoazně-liberální společnosti. Materialismus marxismu však považuje za reduktivní a uznává, že třída dnes již není věrohodným kandidátem na politickou subjektivitu (tj. schopnost jednat), jelikož třídní struktura společnosti se do značné míry rozpadla (pravděpodobně v důsledku atomizace a

buržoazizace společnosti jako celku, jakož i technologického vývoje). Uznává také, že za třídním konfliktem často stojí etnický konflikt, a nikoli naopak. Člověk si klade otázku, proč Dugin nemůže ve stejném duchu uznat, že i pojem rasy je vědecky legitimní a heuristicky užitečný, přičemž by odmítl jeho příliš reduktivní použití. Podle mého názoru to souvisí s tím, že je spíše ideologem než autentickým myslitelem. Eurasianismus je ideologií šitou na míru současným geopolitickým ambicím Ruska. Rusko je multikulturní a multirasová říše a ruská identita je od „Velké vlastenecké války“ proti Německu hluboce antifašistická.

Jelikož liberalismus jako ideologie založená na právech jednotlivce volá po „osvobození od všech forem kolektivní identity obecně, (a je proto) zcela neslučitelný s ethnosem a etnocentrismem a představuje projev systematické teoretické a technologické etnocidy“, považuje Dugin „etnocentrismus“ a pozitivní prosazování „etnické“ identity za potenciální základ pro odpor proti liberalismu. Proto tvrdí, že „etnocentrismus“ lze považovat za pozitivní složku nacionálního socialismu, pokud je neutralizován tím, že je zbaven jakýchkoli rasových či národních konotací. Duginovo pojetí „ethnosu“ nemá nic společného s rasou – velmi jasně zdůrazňuje, že se jedná o čistě kulturní, jazykový a sociologický pojem bez jakéhokoli biologického základu. Jak uvidíme, Duginův pojem „etnocentrismu“, který podle něj vychází z díla německého sociologa Wilhelma Mühlmana (ten však byl přesvědčeným racialistou a nacionálním socialistou), se liší od obecně přijímaného významu tohoto termínu. Co se týče samotného pojmu „ethnos“, v knize „Čtvrtá politická teorie“ se o něm zmiňuje pouze okrajově a definuje jej jako „společenství

sdílející jazyk, náboženské vyznání, každodenní život a společné zdroje a cíle“. Mnohem podrobněji jej však rozvíjí v sérii přednášek o „etnosociologii“ (termín, který znamená totéž jako kulturní nebo sociální antropologie, etnologie či strukturální antropologie), které lze shlédnout na YouTube.

První část Duginova kurzu představuje velmi stručný přehled různých národních škol sociální antropologie, kterou považuje za důležitou okrajovou vědeckou disciplínu, jež má potenciál zpochybnit a podkopat západní kulturní hegemonii (tj. západní „rasismus“). Ty, kteří znají dílo Kevina McDonalda a jeho knihu „The Culture of Critique“, překvapí Duginovo velmi kladné hodnocení osobností, jako je židovsko-americký antropolog Franz Boas, který je známý tím, že se pokusil vyvrátit pojem rasy.

Dugin se zajímá zejména o francouzskou školu strukturální antropologie, kterou založil židovsko-francouzský antropolog Claude Lévi-Strauss, žák židovsko-ruského lingvisty Romana Jakobsona. Tato souvislost je pro Dugina důležitá, protože Jakobson byl nejen jedním ze zakladatelů strukturalistické školy v lingvistice, ale také eurasianistou. Strukturalistická antropologie je rovněž důležitým pojítkem mezi studiem předmoderních forem racionality a poststrukturalistickým myšlením, jakož i mezi „holistickým“ konzervativním myšlením a postmoderním relativismem. Strukturalistickou metodu – nahlížení na kulturu jako na systém synchronních vztahů – Dugin přirovnává k holistickému, organickému pohledu na společnost, který je charakteristický pro konzervativní myslitele. Dugin rovněž uvádí, že jeho pojetí „ethnosu“ vychází z díla ruského etnologa Sergeje Širokogorova, který studoval archaické kmeny žijící v sibiřské

tundře. Širokogorovovo dílo rovněž funguje jako spojovací článek mezi pojmem „ethnos“ a politickou ideologií eurasianismu.

Dugin navrhl pojmy „ethnos“ a „civilizace“ jako možné předměty „čtvrté politické teorie“. Pro Dugina je „ethnos“, a nikoli jedinec, společenským „atomem“ (nejjednodušší a nejzákladnější formou společenského bytí). „Ethnos“ je plně ztělesněn pouze v primitivních společnostech lovců a sběračů a v neolitických agrárních společnostech. „Ethnos“ však není rasová skupina. Podstata „ethnosu“, jak tento pojem definuje Dugin, nespočívá v biologickém faktu, ale v sociální, symbolické a jazykové struktuře. Dugin vždy pečlivě zdůrazňuje, že „ethnos“ je kulturní jev, který není definován pokrevními vazbami ani rasou. Je to podobné fenomenologickému pojetí předlogického „životního světa“ (Lebenswelt). „Životní svět“ je předlogický v tom smyslu, že představuje sdílený horizont porozumění určitého společenství. Pojem životního světa umožňuje Duginovi propojit pojem „ethnosu“ s Heideggerovým pojmem Dasein jako bytí-ve-světě. To je důležité, protože Dasein má být „subjektem“ čtvrté politické teorie. Ethnos je tedy zjevně specifickým typem Dasein.

Ačkoli pojem „ethnos“ lze plně aplikovat pouze na archaické společnosti, v moderních společnostech přetrvává jako zbytková vrstva v podobě nadčasových symbolů a archetypů kolektivního nevědomí. V moderní společnosti se etnický životní svět rozpadl a společnost se stále více proměňuje v ekonomický systém řízený instrumentální, technologickou racionalitou. Pokud vezmeme ethnos jako interpretační paradigma, je nastaven jako „normální“ typ

společnosti a moderní společnost je vnímána jako odchylka od tohoto původního standardu nebo jeho zkreslení. Metody sociální antropologie, vyvinuté speciálně pro studium primitivních společností, lze pak použít jako kritický nástroj při interpretaci moderních společností – o což se již pokusili sémiotici jako Roland Barthes a Jean Baudrillard. Neindividualistické, neutilitární ekonomiky daru primitivních společností, založené na symbolické výměně a cti, jsou prezentovány jako možný základ pro ekonomický systém, který by mohl být alternativou k moderním liberálně-kapitalistickým ekonomikám.

Samotný ethnos nelze pomocí historických metod řádně pochopit. Jednou z charakteristik archaických, primitivních společností je to, že jsou ahistorické, či prehistorické. Postrádají písemné záznamy. Žijí spíše v mýtickém čase než v historickém – v mýtickém čase ve smyslu Mircei Eliadeho, v čase věčného návratu téhož. Ethnos (primitivní společnost) není historickým společenstvím, nýbrž sociální strukturou, která se donekonečna reprodukuje.

To znamená, že jej je třeba studovat pomocí metod strukturalismu, které byly původně vyvinuty v oblasti lingvistiky, ale později byly aplikovány i na společenské vědy. Strukturalisté nahlížejí na primitivní společnosti jako na systémy protikladů, které je třeba studovat holisticky a synchronně, podobně jako jazyk. Nelze je adekvátně interpretovat v kauzálních souvislostech, ať už jako výsledek biologické evoluce (Dugin odmítá evoluční interpretace kultury jako zkažené „rasistickou“ moderní doktrínou pokroku), nebo jako výsledek historických procesů. Ethnos je prostě fenomenologický daný jev. Ačkoli se často jeví jako čistě

teoretický, umělý a utopický konstrukt, Dugin trvá na tom, že je empiricky potvrzen etnologickými studiemi archaických společností.

Místo historických pojmů je třeba pojem „ethnos“ interpretovat z prostorového (synchronního) hlediska. Prostorová struktura ethnosu je však především výrazem konkrétní krajiny, v níž tento ethnos žije. Krajinu nelze chápat pouze v materiálním či naturalistickém smyslu. Krajina ethnosu je posvátnou krajinou. Nejedná se pouze o přírodní prostředí kmenové skupiny, ale o symbolický, mýtický prostor, do něhož je přírodní prostředí vepsáno. Pojem „příroda“, i ve své antimoderní, romantické podobě, již předpokládá oddělení a odcizení člověka od kosmu jako prapůvodního celku. Svět naivního, primitivního člověka, ethnosu, je celkem, který předchází pojmovým protikladům, jako jsou umělé a přírodní, subjekt a objekt, symbolické a skutečné, jazyk a věci, myšlení a zkušenost, jedinec a společnost (a v tomto smyslu sdílí charakteristiky s postmoderním světem, v němž jsou smazány hranice mezi virtuálním a skutečným, přírodním a technologickým).

To, co Heidegger nazývá „světem“, je spíše prostorem možností než souborem objektů pozorovaných zvenčí. Neexistuje žádné samostatně existující, transcendentální subjekt, který by následně vstoupil do světa, ani žádný objektivní svět, jenž by stál naproti odtažitému, abstraktnímu subjektu. Bytí-ve-světě je na prvním místě a subjekt i jeho „smyslová data“ jsou z něj pouze abstrahovány filozofy. Protiklad subjektu a objektu zakrývá prvotní jednotu bytí-ve-světě, kterou nelze redukovat na vztah subjekt–objekt.

Konkrétní bytí-ve-světě se zkoumá fenomenologicky, čímž se odhaluje jeho časová a prostorová struktura.

Základní polarita ethnosu nespočívá v protikladu mezi subjektem a objektem, nýbrž mezi posvátným a profánním. Polarita mezi posvátným a profánním odpovídá polaritě mezi výjimečným a normálním. Profánní je normální, zatímco posvátné představuje krizi v běžném běhu událostí – výjimku, která pozastavuje protiklady, jež utvářejí sociální realitu, překračuje je a vymezuje jejich hranice. Posvátné je zároveň výjimečné i zakladatelské, nebezpečné i spasitelné („Wo aber Gefahr ist, wächst/Das Rettende auch“). Je to vnější hranice světa, ale také temné jádro věcí. Posvátné vymezuje nepřekročitelné hranice společenského života – nepřekročitelné v tom smyslu, že ten, kdo je překročí, přestává být součástí společenství nebo se stává jiným (například tím, že podstoupí iniciaci). Posvátno je paradigmatem společným přírodě i společnosti, označujícím prapůvodní celistvost, která je přesahuje a zahrnuje. Posvátno je normativní v tom smyslu, že představuje hranici, která sjednocuje a shromažďuje všechny oddělené oblasti světa a určuje jejich „míry“. Rozměr posvátna patří ke struktuře samotného Bytí, a proto jej nelze nikdy zcela odstranit, ani v těch nejvíce sekularizovaných moderních společnostech: lze jej pouze vytlačit a zkreslit.

Prostor ethnosu je strukturován vztahem mezi posvátným středem (pólem) a profánním okrajem. Dugin zde čerpá z díla Mircei Eliadeho o symbolice středu. Podle Eliadeho je posvátný prostor zakládán a uspořádán z centrálního bodu, který je označen „hierofanií“: zjevením posvátna. Centrum je symbolicky vyznačeno vztyčením axis mundi, osy, která spojuje různé dimenze či oblasti kosmu. Prostor tedy není

homogenní, ale je rozlišen centrální, vertikální posvátnou osou či jádrem a profánním, horizontálním okrajem či periferií. Tradiční kosmogonie často popisují kosmos jako něco, co vyrůstá z centrálního bodu. Jak to definuje Eliade, středem je jakýkoli bod, v němž může docházet k vertikálnímu pohybu mezi různými ontologickými rovinami či kosmickými oblastmi – mezi profánním a posvátným prostorem, mezi nebem a zemí, bohy a smrtelníky, říší živých a mrtvých. Je to sloup světa, posvátná hora – Yggdrasil, Olymp, Meru, Irminsul. Výstup na horu, kosmický strom nebo sloup představuje přechod z jedné ontologické roviny do druhé. Yggdrasil propojuje devět světů a umožňuje cestování mezi nimi. Posvátným středem je také páteř jogína, védský obětní sloup, lingam nebo posvátný strom. Je to symbol sjednocení v podobě křesťanského kříže. Je to oltář, na němž se znovu odehrává Kristova vykupitelská obětní smrt, a kostely i chrámy jsou uspořádány tak, aby oltář tvořil jejich střed. Touto osou je totemový sloup, „hlavní znak“, který kolem sebe sdružuje kmen. Základní kámen nebo středový sloup budovy je dalším ztělesněním posvátného středu. Osa v sobě sjednocuje symboliku transcendence a základu. Je to sloup, který podpírá „dům Bytí“. Střed umožňuje člověku přebývat ve světě (anglické slovo „home“ je příbuzné se staroseverským slovem heimr, „svět“), je to pól, který shromažďuje, sjednocuje a uspořádává kosmos. Podle Eliadeho je jeho „časovým“ protějškem slunce v zenitu – což pro Nietzscheho bylo symbolem zjevení jednoty Bytí a Stávání se ve věčném kosmickém návratu.

Zatímco moderní společnost se točí kolem pólu „posvátného“ a nedotknutelného jedince, každý ethnos se shlukuje kolem posvátné osy. Etnos se vnímá jako žijící v

blízkosti posvátného středu světa. Právě blízkost tohoto bodu původu, tohoto zdroje síly a pólu přitažlivosti zakořeňuje etnos v krajině. Není definován primárně hranicemi – vyloučením „druhého“, nepřítele –, ale dostředivou přitažlivostí pólu transcendence.

Každá civilizace, ačkoli zahrnuje několik ethnosu, je zároveň uspořádána kolem jednoho pólu, který pravděpodobně tvoří jeden z pólů multipolarity. Dugin tvrdí, že symbol eurasianismu – osm šípů vyzařujících z centrálního bodu – představuje symbol ethnocentra. Tyto vyzařující šípy nejsou pouze symbolem ruských ambicí imperialistické expanze. Symbolizují také původ Tradice v srdci eurasijského jádra a její následné šíření do zbytku světa. Dugin tvrdí, že „archeologické vykopávky ve východní Sibiři a Mongolsku dokazují, že právě zde se nacházela nejstarší centra civilizace.“ A konečně, jako dodatečný postmoderní prvek, je symbol eurasianismu také symbolem chaosu, který vymyslel britský autor sci-fi a fantasy Michael Moorcock ve svém románu z roku 1970 „Věčný šampión“. Jedná se pravděpodobně o narážku na Duginův „chaotický logos“ a možná také na „pravicový anarchismus“ a jeho pojetí suverenity.

Každý ethnos je „logos“. Jak známo, Heidegger poznamenal, že řecké slovo logos (řeč) souvisí se slovesem legein, což je zemědělský termín znamenající „shromažďování“, „sklízení“ (ethnos, jak si vzpomínáme, je lovecko-sběračská nebo archaická zemědělská společnost). Logos shromažďuje vše, co bylo odlišeno tím, že bylo pojmenováno, včetně mrtvých a bohů, do jediného prostoru či „místa“ (Ort). V tomto smyslu je jazyk „domem Bytí“. Jedná se o uspořádání prostoru a času, které do sebe vpisuje krajinu a

cyklus ročních období prostřednictvím kalendáře, mapy a taxonomie. Prostor, čas, člověk a příroda se spojují do jediné, trvalé a identické entity: světa. Dugin tuto entitu ztotožňuje s ethnosem, který usiluje o své zachování a reprodukci jako světa, nikoli však jako biologické entity (ačkoli nevyjasňuje, proč biologické zachování rasy není nezbytnou součástí zachování světa ethnosu). Ethnos rovněž ztotožňuje s konkrétním jazykem.

Jelikož každý ethnos představuje „logos“ – ve smyslu struktury jazyka, myšlení a společenských vztahů –, stává se to základem pro určitý druh kulturního a jazykového relativismu. Neexistuje pouze jediný, univerzální Rozum západního osvícenství. Existuje mnoho různých platných „racionalit“ (ačkoli pojmy „rozum“, „racionalita“ a „logika“ již samy o sobě představují odchylky od původního významu slova „logos“). Čtvrtá politická teorie odmítá „epistemologickou hegemonii“ Západu. Dugin například tvrdí, že Afričané ze subsaharské Afriky nesmějí být považováni za méněcenné jen proto, že nesplňují normy a standardy moderního Západu. Západní pojetí rozumu, osvícenství a „emancipace“ nejsou univerzálním cílem, o který „lidstvo“ vědomě či nevědomě usiluje, přičemž etnické a kulturní rozdíly jsou vnímány jako pouhé partikulární překážky, které je třeba na této cestě překonat. Dominance západní formy racionality má tendenci vylučovat všechny ostatní formy racionality a upírat jim legitimitu. Dugin, stejně jako jiní postmodernisté, chce relativizovat západní logos jako pouze jeden z mnoha možných logoi, bez jakéhokoli legitimního nároku na privilegované postavení. Vztah mezi těmito logoi je nehierarchický, anarchický a pluralistický. Vzhledem k tomu, že subjekt je určitým druhem racionality,

existuje mnoho různých typů subjektů – nejen moderní, západní, osvícená verze lidstva, definovaná západní racionalitou. Jinými slovy, Dugin opakuje postmoderní kritiku západní kultury, kterou každý, kdo studoval na západní univerzitě, zná až do omrzení. Globální politická hegemonie Západu je založena na hegemonii západního rozumu. Západní racionalita (technologická racionalita) nejenže umožnila západnímu člověku podrobit si své přírodní prostředí, ale umožnila Západu podrobit si i zbytek světa. Donutila ostatní národy, aby si vybraly mezi tím, zda samy přijmou západní model, nebo zda zůstanou koloniálními poddanými Západu.

Podle ideologie osvícenství je rozum univerzální a představuje určující rys univerzální lidské přirozenosti, člověka jako „animal rationale“. Rozum je to, co mají všichni lidé společné, společná norma, na jejímž základě lze konflikty neutralizovat a zprostředkovat a svět nakonec harmonizovat. To je telos – cíl a konečný bod – dějin a cestou k němu je progresivní, univerzální osvícenství. Až bude tohoto cíle a ideálního konečného bodu dosaženo, konflikty, a tedy i politika v jakémkoli skutečném smyslu, přestanou existovat. Někteří kritici osvícenství však tvrdí, že rozum nedokáže neutralizovat boj o moc a konfliktní rozměr reality a že rozum je sám o sobě nástrojem moci a nadvlády. Jedinou autentickou svobodou je v podstatě politická svoboda, která v sobě obsahuje možnost konfliktu – konfliktu, který nelze neutralizovat žádnou společnou normou ani základem v univerzálním rozumu.

Důraz tedy není kladen na to, že univerzální rozum postupně překonává temné démony a přízraky mýtů a iracionality a v tomto procesu sjednocuje lidstvo, ale na specifický svět každého ethnosu, který předchází oddělení

rozumu a intuice, logosu a mýtu. Každý ethnos se ztotožňuje se světem (kosmem), nebo se alespoň vnímá jako střed světa, a to v tom smyslu, že věří, že přebývá v blízkosti „posvátného středu“. Ethnos je společností zakořeněnou v mýtickém časoprostoru, v posvátné geografii. Ethnos nejen obývá určitý prostor, ale je sám o sobě životním prostorem, avšak nikoli v Haushoferově smyslu „Lebensraum“. Je to „prostor, který žije“.

Posvátno je samo o sobě propastí, chaosem. Mimo kosmos ethnosu existuje pouze děsivý chaos, propast nicoty, zbytek stvoření. Nelze jej odstranit, lze jej pouze držet na uzdě a ohraničit hranicí. Chaos se nemůže projevit přímo. Může se zjevit pouze tím, že se skryje, že na sebe vezme paradoxní podobu: že se zamaskuje jako „nicota, která je“. Zmocní se jednotlivce nebo ho ovládne, který se pak stane jeho nádobou a zosobněním (jako v případě šamanského posednutí nebo totemické postavy představující zakladatele kmene). Tam se bezejmenné síly z vnějšku socializují a mohou oslovovat společenství, přičemž na sebe berou role („masky“) démonů, duchů či bohů. Prostřednictvím této personifikace se posvátno stává „subjektem“, který se může zapojit do symbolické výměny se společenstvím. Šaman nebo léčitel je ústřední postavou kmenové či „etnické“ společnosti, která komunikuje a zprostředkovává kontakt mezi ethnosem a záhrobím – posvátnou říší mrtvých, démonů či bohů. Šaman je postavou jak liminální, tak „konzervativní“, strážcem, který usiluje o zachování kosmického řádu a vede válku proti démonům a zlovolným duchům chaotického vnějšího světa. Jeho či její práce spočívá v řešení různých krizí, kterými ethnos a jeho členové pravidelně procházejí. Šaman nejen léčí jednotlivce v kmeni, ale především léčí samotný kmen a kosmos, čímž je

uzdravuje a obnovuje kosmický řád založený na posvátnu. Je schopen přecházet z jedné ontologické roviny do druhé tím, že stoupá po axis mundi, posvátném sloupu, hoře nebo světovém stromu.

Eliade se domníval, že šamanismus má svůj původ v Eurasii. Jednalo se o prehistorický prostředek, jehož prostřednictvím byly prvky prapůvodní tradice předávány do předkolumbovské Ameriky a dalších oblastí. Eliade vnímá šamana jako jakéhosi prapůvodního vládce v tom smyslu, že je schopen magicky svazovat a rozvazovat. Zaujímá „liminální" pozici – řeší krize v rámci běžného řádu kmene a kosmu, činí tak však pouze do té míry, do jaké komunikuje s nebezpečným, chaotickým vnějším světem. Vyznačuje se vlastnostmi podobnými těm, které podle Carla Schmitta definují suverenitu – mocí pozastavit normativní řád, nikoli za účelem jeho zničení, ale za účelem jeho záchrany před rozpadnutím a chaosem.

Šaman ztělesňuje prapůvodní, neustálý boj či svár, aktivitu a dynamiku, které tvoří základ statické struktury ethnosu.

Dynamika etnika je v protikladu k novému. Veškerou změnu vnímá jako krizi, jako entropii, která narušuje stabilitu kosmu. Ethnos je ze své podstaty konzervativní a antihistorický v tom smyslu, že jeho jediným účelem je udržovat homeostázi, usilovat o zachování své identity vůči sobě samému. Jeho hlavním zájmem je sebereprodukce. Opět se nejedná o biologické zachování a rozmnožování rasy. Svým rozmnožováním ethnos rituálně obnovuje a udržuje řád a rovnováhu kosmu i tok jeho kruhového oběhu. Jeho existence se soustřeďuje na cyklus ročních období, setí a sklizně, narození a smrti. Čas ethnosu tedy není lineární a nevratný (historický), ale opakující se, kruhový a vratný. Použijeme-li terminologii

Armina Mohlera, mohli bychom časoprostor ethnosu nazvat také „sférou“ („Kugel“). Jedná se o celistvost, která dosud nebyla rozdělena na dualismy času a věčnosti, hmoty a ducha, člověka a přírody, jednotlivce a společnosti atd. Jedinec není vnímán jako oddělený od ethnosu a ethnos je ztotožňován se světem. Tento svět přesahuje jednotlivce a přežívá ho. Primární starostí jedince není sebezáchova, ale zachování ethnosu/světa.

Jelikož doba ethnosu představuje věčný návrat téhož, ani smrt sama o sobě není nevratnou událostí. Duše předků se vracejí ve svých potomcích. Jedinec jako historicky jedinečná, smrtelná bytost neexistuje. Děti jsou potenciálně destabilizujícími, cizími prvky, které ohrožují soudržnost kmene, avšak jsou asimilovány prostřednictvím iniciace. Když jsou zasvěceny do dospělosti, stávají se reinkarnacemi či zosobněním svých předků. (Před iniciací jsou děti mnoha primitivními kmenovými skupinami vnímány jako nebezpečné i posvátné.) Individualita nemá pro ethnos žádný pozitivní význam. V tomto smyslu je ethnos opakem moderní společnosti, v níž se jedinec definuje v opozici ke společenství. Namísto jedince je normativní jednotkou, „člověkem“, ethnos jako celek. Jinými slovy, lze jej považovat za jakýsi „subjekt“.

V tomto bodě však není jasné, jak to může souviset s Dasein, jelikož Dasein je definován právě svou historicitou, konečností a smrtelností. Pro Heideggera jsou lidé ve své nejhlubší a nejzákladnější podstatě smrtelní. Smrtelnost Dasein není důsledkem ztráty víry či nihilismu moderního západního člověka. V jistém smyslu je podstatou člověka – Dasein – konečnost, a konečnost není pouhou lidskou vlastností, ale součástí podstaty samotného Bytí. Dasein jako konečnost patří ke struktuře samotného Bytí, takže otázka Dasein je nezbytným

krokem při přibližování se k otázce Bytí. Heidegger rozvíjí svůj pojem Dasein nikoli jako filozofickou antropologii, ale jako součást svého ontologického projektu. Dugin hovoří o Dasein, ale tento pojem odděluje od otázky Bytí. Tímto postupem Dugin tento pojem fakticky zbavuje významu. Nikde neprokazuje, že skutečně chápe, co Heidegger míní pojmem „Dasein“, ani o co jde v díle Bytí a čas.

Zapomnění na Bytí není lidskou chybou – a už vůbec ne chybou pouze západního lidstva –, nýbrž součástí podstaty samotného Bytí. Podstata nihilismu není lidskou chybou ani něčím, co by vůbec vytvořili lidé. Navíc pouze úplný nihilismus, který se kryje s koncem západní metafyziky a globální nadvládou moderní technologie, otevírá možnost klást otázku po Bytí v Heideggerově smyslu. Na rozdíl od toho, čemu věří tradicionalisté, nihilismus nelze překonat návratem k metafyzice, neboť nihilismus je sám o sobě konečnou aktualizací metafyziky. Podstatou metafyziky je pohyb transcendence (Übersteigen). Dějiny metafyziky jsou událostí transcendence, transcendencí bytí bytostmi. Právě v tomto smyslu definuje Heidegger metafyziku jako „dějiny Bytí“. Všechny metafyzické pojmy jsou strukturovány zásadním ontologickým rozdílem mezi Bytím a bytostmi, tj. transcendencí bytostí Bytím, skrze niž jsou bytosti shromažďovány, zakotveny a udržovány v napětí stažením se Bytí.

Historicita (Geschichtlichkeit) Dasein spočívá v nezvratné a neopakovatelné události (Geschehnis), kterou je samotné Dasein. Dasein je nejen smrtelné, ale také „rozené“ (gebürtig). Narozenost je podstatou historicity (Geschichtlichkeit). Narození je „událostí“ (Geschehnis) v tom smyslu, že

ontologicky představuje absolutní počátek, absolutní přerušení či zlom s minulostí (i když onticky je to samozřejmě přirozená událost, součást souvislého řetězce příčin a následků). Člověk má historii, protože člověk jako Dasein je sám o sobě historií.

Smrt pro Heideggera není pouhou přírodní událostí, důsledkem toho, že naše těla jsou součástí přírodního světa a podléhají jeho cyklům růstu a úpadku. Naopak, smrtelnost člověka ho (jako Dasein) odděluje od přírodní sféry. Má sílu násilně vytrhnout Dasein z automatismů neautentických společenských vztahů, z koloběhu každodenního života a z přetvářky falešné subjektivity. Heidegger nazývá tuto somnambulistickou, neautentickou existenci „das Man“. Das Man není zodpovědné za svou existenci. Místo toho pozoruje existenci zvenčí, jako jakousi podívanou. Smrtelnost není nikdy „adresována“ das Man, ale vždy se týká někoho jiného. V jistém smyslu je „subjekt“ – abstraktní lidstvo – das Man – volně se vznášející ego odtržené od konkrétní, historické, konečné existence. Traumatická pravda bytí-směřujícího-ke-smrti, krize existenciální úzkosti, izoluje Dasein a zároveň ho osvobozuje, avšak ne v tom smyslu, v jakém je „subjekt“ svobodný, protože se vznáší v nepodmíněné, transcendentní sféře někde mimo nebo za hranicemi objektivního světa.

Konečnost není pro Heideggera pouze přirozeně daným omezením svobody, moci a života. Hranice, které Dasein izolují a osvobozují, nejsou pouhými negativními či omezujícími prvky, ale jsou pozitivní a aktivní – aktivní v smyslu síly překonávání. Hranice přesahuje či překonává to, co omezuje. „Transcendencí“ Dasein je bytí-směrem-ke-smrti, nikoli transcendence subjektu vznášejícího se nad konkrétní existencí. Individualita autentického Dasein není základem svévolné

svobody nezodpovědného, hedonistického egoismu. Omezenost Dasein nabývá smyslu pouze jako historická odpovědnost. Autentická svoboda Dasein není nepodmíněnou svobodou od času a historie, ale je samotnou podstatou historicity (Geschichtlichkeit) jako události (Geschehnis). Prostřednictvím historické existence se konečnost Daseinu stává zdrojem potenciální obnovy a znovu-založení historického společenství, do něhož se zrodilo. V míře, v jaké je hranice Dasein aktivní, představuje rozhodnutí, a Dasein je povolán k tomu, aby toto rozhodnutí potvrdilo, převzalo za něj odpovědnost a zakotvilo jej ve svém promítnutém bytí jako celku.

Heidegger by historicitu primitivního, kmenového Dasein vnímal jako něco, co existuje pouze v nerozvinuté či předvědomé podobě. Pouze západní člověk má hlubší prožitek zásadně historické podstaty Dasein jako události (Geschehnis), která odpovídá Bytí jako události (Ereignis). Tato zkušenost však zůstala nepromyšlená a filozoficky nerozpracovaná, protože myšlení zůstalo uvězněno v kategoriích metafyziky, subjektivismu a křesťanského humanismu. Dugin se však pokouší relativizovat Heideggerův pojem Dasein a tvrdí, že se vztahuje pouze na západní Evropany. Tím se však Dugin ukazuje spíše jako postmoderní relativista než jako heideggerián. Tím, že dává jazyku naprostou ontologickou prioritu, zbavuje pojem Dasein v podstatě smyslu. Pro Heideggera člověk neexistuje jako Dasein proto, že má jazyk, ale má jazyk proto, že existuje jako Dasein. Jinými slovy, Dasein jako událost (Geschehnis) je ontologicky předřazeno jazyku a společenskému životu. Z toho vyplývá, že existenciální struktura Dasein nemůže být sama o sobě

určována strukturou jazyka a společnosti. Heideggerův postoj je v jistém smyslu v naprostém protikladu k postoji sociálního konstruktivismu, který je pouhou formou subjektivismu a činí z reality – včetně samotného člověka – výlučně lidský výtvor. Je samozřejmé, že je také v protikladu k marxismu, který interpretuje emancipaci lidstva jako jeho vlastní tvorbu.

Jelikož ethnos podle Dugina nezná nevratný historický čas – zná pouze cyklický čas, věčný návrat téhož –, je ze své podstaty v protikladu nejen ke všemu novému, ale i ke všem formám akumulace. Ethnos rituálně ničí (obětuje) nahromaděné zdroje, které by mohly ohrozit jeho homeostázi a symbolickou rovnováhu. Za nebezpečný a problematický je považován nejen deficit, ale i nadbytek produkce. V tomto smyslu je jeho ekonomika antikapitalistická. Neustále přerušuje lineární čas akumulace. Akumulace je vnímána jako vina, jako dluh vůči bohům, který musí být splacen. Obětovat něco – zničit nahromaděný přebytek – znamená darovat to bohům. Ethnos usiluje o zachování sociální a kosmické rovnováhy, stejně jako rovnováhy mezi společností a přírodou. Společnost je naturalizována a příroda je socializována. Společně tvoří posvátný celek, kruhovou ekonomiku.

Ethnos je tedy formou prapůvodního, prehistorického komunismu, v němž je práce hrou a člověk žije v dokonalém souladu se svým přírodním prostředím. Jedná se o ekologicky udržitelnou, harmonickou kosmickou a společenskou celistvost, zlatý věk před vstupem člověka do dějin, ráj, v němž je entropická, destruktivní síla času poražena, nebo alespoň udržována na uzdě. Ethnos nezná napětí vyplývající ze sociální stratifikace a neexistuje v něm žádná dělba práce, s výjimkou rozdělení mezi pohlavími. Vztah mezi pohlavími je však rovněž

vyvážený a nepatriarchální. Časoprostor ethnosu, jak jsme již dříve poznamenali, je reverzibilní, a to platí i pro jeho sociální vztahy. Ve společnosti neexistují žádné asymetrické, hierarchické vztahy, pouze rovnováha udržovaná prostřednictvím symbolické výměny. Jinými slovy, tento ethnos je demokratickou a rovnostářskou společností (alespoň na symbolické úrovni). Jako ztělesnění zlatého věku představuje prvotní dokonalost člověka. Člověk tohoto ethnosu je, jinými slovy, jakousi ušlechtilou divošskou bytostí (moderní pojem, pokud kdy nějaký existoval!), kterou lze postavit proti zlu západní společnosti od dob vědecké revoluce.

Obnovení této prapůvodní jednoty, které v revolučním holocaustu ukončí lineární dějiny a kapitalistickou akumulaci, představuje podle Dugina nevědomý mýtický a eschatologický rozměr komunismu. Revoluce ruší lineární čas, který je ztotožňován s entropií a lichvou. Dugin zřejmě zastává názor, že násilí komunistických revolucí by mělo být interpretováno jako jakési obětní zničení nahromaděného bohatství. Kapitalistická akumulace je nadbytek, který musí být obětně zničen likvidací buržoazie jako třídy.

Moderní doba je dobou revolucí, avšak jak poznamenal Jünger, násilí revolucí – včetně teroru během Francouzské revoluce – lze interpretovat jako návrat potlačených elementárních sil pod maskou osvícené modernity. Stejně jako bohové, duchové a démoni komunikují s kmenem tím, že se zosobňují v šamanovi, tak i elementární chaos se projevuje pod maskou, „personou“ moderního, údajně racionálního, revolučního subjektu. Proto byl pro Dugina jediným skutečným problémem komunismu to, že nedokázal pochopit sám sebe. Jeho vlastní interpretace, jeho „hermeneutický kruh“, musí být

rozbit. Komunismus se zmýlil, pokud jde o politický subjekt. Za svůj subjekt považoval třídu, nikoli archaický ethnos. Nosil masku moderní, pokrokové, sekulární ideologie. Proto marxisté nemohli pochopit, proč ke komunistickým revolucím docházelo v nerozvinutých, agrárních společnostech, a nikoli, jak Marx předpovídal, v průmyslově rozvinutých společnostech, jako bylo Německo.

Dugin tvrdí, že autentický komunismus je „národní komunismus“ (jehož představitelem je například Stalin) nebo agrární komunismus (jehož představitelem je Pol Pot). „Národní komunismus“ (nebo „národní gauchismus“, jak jej Dugin také nazývá) je interpretován jako vzpoura proti západnímu, modernímu světu, vzpoura zakořeněná v místních, etnických tradicích. Národní komunismus je hybridem západní racionality marxismu a mobilizační síly nezápadních etnických mýtů. Dugin poukazuje na „národně-komunistický charakter úspěšných marxistických revolucí, které uznávají nacionalistické prvky jako hnací sílu a ctnost a které těmto revolucím zajišťují úspěch a stabilitu prostřednictvím archaických národních příběhů o mobilizaci marxismu jako národně interpretovaného eschatologického mýtu“ [„Čtvrtá politická teorie“, s. 128]. „Národní komunismus,“ říká nám Dugin, „vládl v SSSR, komunistické Číně, Severní Koreji, Vietnamu, Albánii, Kambodži a také v mnoha komunistických hnutích Třetího světa, od mexického Chiapasu a peruánského Sendero Luminoso až po Kurdistánskou dělnickou stranu a islámský socialismus.“ V národním komunismu/gauchismu funguje marxismus jako univerzální filozofický rámec, který umožňuje národním hnutím – ze své podstaty lokálním – vzájemně komunikovat a „dokonce si nárokovat univerzálnost

a globální dosah; díky socialistické racionalitě, oživené nacionalismem, se tak proměňují v mesiášský projekt“. Podle jeho názoru „by národní gauchismus mohl mít jistě globální budoucnost, a to v tom smyslu, že v mnoha částech lidstva jsou archaické, etnické a náboženské energie zdaleka nevyčerpané, ať už lze o občanech moderního, osvíceného a racionálního Západu říci cokoli“. Dugin zjevně navazuje na starý levicový, antikolonialistický topos, podle něhož jsou třetí svět a neběloši jedinými zbývajícími revolučními subjekty (nacionalismus třetího světa, na rozdíl od evropského nacionalismu, byl levicí oslavován jako vzpoura proti západnímu imperialismu). Ve skutečnosti masová imigrace nebělochů na Západ, přitahovaná jeho pozemským „rájem“ či „zlatým věkem“ materiálního bohatství, náboženské tolerance, modernity a štědrých systémů sociálního zabezpečení, již dávno jasně ukázala, že nebělošské národy nejsou subjekty národních komunistických revolucí, ale pouze jedním z nástrojů globalistické, etnocidní antropologické revoluce.

Dugin zřejmě ztotožňuje bílý Západ s buržoazií a nebělošské národy (nebo Rusy, pokud nejsou „zcela bílí“) s revolučním subjektem. Je přesvědčen, že první úspěšná komunistická revoluce proběhla v Rusku, protože si tam „ethnos“ zachoval více ze své primitivní vitality než na moderním Západě (nezapomeňme, že Dugin považuje Rusy za nebílé). Jeho pojetí ethnosu mu umožňuje interpretovat zaostalost Ruska jako pozitivní rys, nikoli jako zdroj hanby, stejně jako negativní pohled na Západ, který se objevuje v tradicionalistických spisech, umožňuje muslimům vnímat své společnosti jako duchovně nadřazené dekadentnímu, antitradičnímu a sekulárnímu Západu, přičemž zároveň zjevně

necítí ani nejmenší výčitky svědomí z toho, že žijí jako paraziti na produktivní práci západních společností. Stává se trapně zřejmé, že se jedná o nadměrnou kompenzaci toho, co je ve skutečnosti kolektivním komplexem méněcennosti. Zaostalost Ruska je interpretována jako důkaz, že se mu podařilo úspěšně odrazit nákazu „zlem“ západní modernity. Komunistická revoluce byla ve své podstatě vzpourou euroasijského ruského ethnosu proti západně orientovaným elitám. Bolševismus představoval zpětnou asianizaci Ruska. Namísto toho, aby bral moderní Západ jako normu, což může vést pouze k devalvaci historie Ruska a dalších nezápadních národů jako okrajových a zaostalých, chce Dugin tento vztah obrátit, vrátit Eurasii důstojnost „posvátného centra“ a Západ marginalizovat jako jeho „profánní periferii“. Dugin přiřazuje Rusku ústřední, mesiášskou roli, analogickou k mesiášské roli, kterou němečtí konzervativní revolucionáři přiřazovali Německu jako posvátnému středu či ose Evropy. Eurasie není jen dějištěm velkých geopolitických rozhodnutí naší doby, je posvátným středem také ve smyslu křižovatky, klíčového bodu, průsečíku a prostředníka mezi Východem a Západem, Evropou a Asií. Podobná role je přiřazena Íránu, Maďarsku a Turecku jako euroasijským prostředníkům mezi Východem a Evropou. Eurasianisté se hlásí k blízkosti k levicové Turecké dělnické straně a Turecko je jimi z čistě geopolitických důvodů vnímáno jako součást Evropy. Masivní obsazení německého území tureckými přistěhovalci bude podle nich pozitivním faktorem podporujícím integraci Turecka a Německa do společné euroasijské říše. Zde, jako vždy u eurasianistů, mají geografické a geopolitické úvahy naprostou přednost před rasovými faktory, a to až do té míry, že jsou tyto faktory zcela popírány. Vidíme zde důsledky Duginovy koncepce ethnosu, které není utvářeno

rasou ani historií, ale prostorem. Zde se Dugin z nějakého důvodu najednou přestává chovat jako sociální konstruktivista. Rasový či historicko-materialistický determinismus je nahrazen geopolitickým determinismem. Geopolitické faktory jsou považovány za rozhodující více než faktory rasové i ekonomické. Rasový nacionalismus je odmítán jako „utopický“ nebo „reakcionářský“. Otázka rasy není považována za kritickou a rozhodující – pro eurasianisty je rozhodující boj proti Západu, který určuje rozlišení mezi přítelem a nepřítelem.

Tato naprostá přednost, která se přikládá půdě na úkor krve, činí význam eurasianismu pro dnešní evropské nacionalisty – pro něž je imigrace existenčně rozhodující otázkou – velmi sporným. Masivní obsazování evropské půdy přistěhovalci z Afriky a Blízkého východu z nich nedělá Evropany a nikdy je z nich neudělá. Není to jen proto, že jim chybí hluboký vztah k evropské půdě a tradicím, ale také proto, že jsou rasově cizí. Černoši a Arabové v Evropě mohou být „westernizovaní“, ale to znamená pouze globalizovaní, tedy amerikanizovaní. Homo americanus je normativním „lidským“ typem postmoderní éry.

Dugin se snaží interpretovat profánní, lineární pojetí dějin v marxismu z hlediska cyklického, mýtického času, čímž z komunistické politické revoluce činí cyklickou kosmickou revoluci, návrat k utopickému zlatému věku. Stejně jako se snaží převést historický čas na mýtický čas, snaží se převést geopolitický prostor na posvátnou geografii. Chce, abychom vnímali Západ jako absolutně negativní pól a Východ jako absolutně pozitivní pól. V manichejském a únavně propagandistickém vyprávění eurasianistů je Východ rájem (Edenem) a Západ peklem. „Posvátná geografie na základě

‚prostorové symboliky' tradičně považuje Východ za ‚zemi Ducha', rajskou zemi, zemi úplnosti, hojnosti, posvátnou ‚vlast' v její nejplnější a nejdokonalejší podobě. […] Západ má opačný symbolický význam. Je to ‚země smrti', ‚svět bez života' […]. Západ je ‚říše vyhnanství', ‚jámou zavržených', jak to vyjadřují islámští mystici. Západ je ‚anti-východ', země […] úpadku, degradace, přechodu od zjevného k nezjevnému, od života ke smrti, od úplnosti k nouzi atd." Navíc „podél osy východ–západ se rozkládaly národy a civilizace s hierarchickým charakterem – blíže k východu byly ty, které byly blíže k posvátnu, k tradici, k duchovnímu bohatství. Blíže k Západu se nacházely ty s více zkaženým, zdegenerovaným a umírajícím Duchem".

„[S]vatá geografie jednoznačně potvrzuje zákon ‚kvalitativního prostoru', v němž Východ představuje symbolické ‚ontologické plus' a Západ ‚ontologické minus'. Podle čínské tradice je Východ jang, mužský, světlý, sluneční princip, a Západ je jin, ženský, temný, lunární princip." „Geopolitický Východ představuje sám o sobě přímý protiklad geopolitického Západu. […] Místo ‚demokracie' a ‚lidských práv' se Východ orientuje na totalitarismus, socialismus a autoritarismus, tj. na různé typy společenských režimů, jejichž jediným společným rysem je, že středem jejich systémů není ‚jedinec', ‚člověk' se svými ‚právy' a svými specifickými ‚individuálními hodnotami', ale něco nadindividuálního, nadlidského – ať už je to ‚společnost', ‚národ', ‚lid', ‚idea', ‚světonázor', ‚náboženství', ‚kult vůdce' atd. Východ stavěl proti západní liberální demokracii nejrůznější typy neliberálních, neindividualistických společností – od autoritářské monarchie až po teokracii či socialismus. Navíc z čistě typologického a geopolitického hlediska byla politická

specifičnost toho či onoho režimu druhořadá ve srovnání s kvalitativním rozdělením mezi ‚západním' (= ‚individualisticko-merkantilistickým') řádem a ‚východním' (= ‚nadindividuálním – založeným na síle') řádem. Reprezentativními příklady takové protizápadní civilizace byly SSSR, komunistická Čína, Japonsko kolem roku 1945 nebo Chomejního Írán." [„From Sacred Geography to Geopolitics"].

V tomto bodě se Dugin zcela odchyluje od tradicionalismu, když zaměňuje hrubou materiální sílu za skutečnou autoritu a interpretuje komunistické formy totalitarismu a kolektivismu, stejně jako nestratifikovaný, nehierarchický kolektivismus primitivních společností, jako „nadindividuální" a transcendentní. Evola, který nikdy neprosazoval totalitarismus, považoval obojí za opak nadindividuálního a transcendentního – za subindividuální a nediferencované.

Ernst Jünger ve svém národně bolševickém období odmítal nejen buržoazní individualismus, ale i jeho protipól, kolektivismus mas. Místo toho věřil, že jak buržoazní individualismus, tak beztvarost mas budou překonány vznikem nového „typu" člověka, kterého nazýval „pracovníkem" a který bude schopen ovládnout síly mobilizované moderní technologií. Dugin však jednoduše přejímá – a převrací – Popperovo liberální zjednodušení fašismu a komunismu na jediný pojem „totalitarismus", čímž redukuje radikálně heterogenní hnutí na jedno a totéž, a to pouze proto, že odmítají liberalismus. V tomto smyslu ve skutečnosti interpretuje fašismus spíše z pohledu liberalismu než z pohledu levice.

Ethnos tedy není tím, co tradicionalisté jako Evola nazývají tradiční společností. Navíc vzhledem k tomu, že

ethnos je ve své podstatě ahistorický a postrádá vztah k druhému, Dugin dostatečně nevysvětlil, jak může být politickým a historickým subjektem. Není rovněž jasné, jak Dugin navrhuje spojit Heideggerův pojem Dasein jako historicity s antihistorickým postojem tradicionalismu. Navrhl však další možný politický a historický subjekt: civilizaci. To bude tématem další části tohoto eseje.

Ethnos nadále existuje jako substrát tradičních společností. Například předindoevropské ethne nadále existují jako třetí funkce indoevropských společností. Dugin vysvětluje vznik tradičních civilizací prostřednictvím vzniku kočovného pastevectví, tedy tím, že z autochtonní zemědělské společnosti vzešly malé kočovné skupiny válečnických pastevců.

Tím, že si tyto pastevecké kmeny ochočily zvířata, která byla větší a silnější než oni sami, vyvinuly technologie „pastýřské moci“, díky nimž mohla hrstka lidí vládnout nad masami. S etnickými skupinami, které podmanily, zacházely „jako s dobytkem“. Tímto způsobem se tito válečníci a dobyvatelé, když se nakonec usadili na již obydlených dobytých územích, stali prvními politickými elitami. Tyto skupiny válečníků tvořily Männerbund, jádro předmoderního státu.

Původ státu tedy spočívá v dobyvačných válkách a zabírání již osídlených území. Když ethnos vede válku proti svým sousedům, buď je vyhladí, nebo asimiluje (muže zabije a někdy i sežere, ženy si vezme za manželky a děti přijme za své). Válečníci-pastevci naopak podmaňují a podrobují si poražený ethnos, vládnou mu, vykořisťují ho, ale také ho chrání (jako by šlo o hospodářská zvířata), přičemž zároveň udržují přísné rasové oddělení od poražené skupiny („stáda“). Elita tohoto

nového druhu společnosti je „rasistická“. Jako pastevci uplatňují na lidské bytosti pastýřské chovatelské techniky. Dobytí pro ně znamená spíše zkrotit a „osídlit“ síly, které byly poraženy, než je vyhladit. To také znamená, že historicky má třídní konflikt svůj původ v etnickém konfliktu.

Vznik státu znamená vznik etnicky heterogenní, stratifikované, neorganické společnosti, která se svou povahou radikálně liší od ethnosu. Dugin navrhuje použít řecké slovo „laos“, aby odlišil tuto fázi od „ethnosu“. (Ačkoli Dugin neuvádí zdroj, jeho úvahy o „laosu“ se do značné míry opírají o brilantní dílo nacionálněsocialistického etnologa Wilhelma E. Mühlmanna o etnologii války, Krieg und Frieden: Ein Leitfaden der politischen Ethnologie [1940].)

Harmonická, organická jednota ethnosu je nyní ztracena. Napětí a násilí spojené s dobýváním jsou nedílnou součástí nového společenského řádu, který je utvářen hierarchií a patriarchátem. Do jejího jádra se vkradl vztah k „druhému“. To znamená, že do samého středu společnosti pronikl prvek krize, entropie a nepořádku, který od nynějška bude neustále ohrožovat její stabilitu a soudržnost. Dobytý „druhý“ je do společnosti začleněn, ale zároveň z ní vyloučen. Vládnoucí třída si ho drží na distanc. Vzniká tak stratifikovaná společnost, jejíž strukturu určuje kastovní systém.

Jelikož soudržnost ethnosu je udržována prostřednictvím sňatků mezi různými endogamními klany v rámci kmene a je založena na rovnováze a polaritě, nepotřebuje žádné zákony ani hierarchii. Její soudržnost je udržována normativními mýty, které jsou samy o sobě jakousi exegezí symbolického prostoru. Spravedlnost je chápána jako rovnováha udržovaná prostřednictvím symbolické výměny a jakési „egalitářské“

reverzibility sociálních vztahů. Ti, kdo zabíjejí, musí být (symbolicky) zabiti, ti, kdo jedí, musí být (symbolicky) sežráni, čímž se vše vrací do kruhového oběhu vesmíru. To je například důvodem iniciace – lovec či válečník musí být symbolicky zabit, aby mohl zabíjet, aniž by narušil rovnováhu. Veškeré společenské závazky jsou chápány jako formy symbolického dluhu (dluhy cti).

Stabilita a soudržnost tradičních civilizací musí být naopak zajištěna zákonem a autoritou státu. Civilizacím chybí přirozená, organická soudržnost ethnosu. Právě proto jsou neklidní, kočovní dobyvatelé-pastevci civilizátory – zakládají a budují právní, politické a náboženské instituce předmoderní, tradiční civilizace. Právě v tomto bodě se vynořuje hierarchická, trojdílná struktura indoevropských společností. Je to počátek typu árijské tradiční společnosti, jak ji popsal Evola, a klasického, západního, aktivního, „falického a mužského logu“, založeného na vyloučení chaotického, ženského „druhého“. Tomuto mužskému logu předchází prapůvodnější, chtonický, ženský, pasivní a inkluzivní „chaotický logos“ ethnosu. Tento chaotický logos je ztotožňován s euroasijským ethnosem (Ruskem), charakterizovaným „chaotickými“ a dionýskými etnickými silami. Involuce či entropie Západu je způsobena ztvrdnutím klasického logu, který se údajně oddělil od svého původního prvku, dionýského, euroasijského, chaotického logu. Prvotnější „chaotický logos“ přesahuje a zahrnuje falický logos v sobě, stejně jako Euroasie zahrnuje Evropu.

S tímto novým vztahem k „druhému“ v podobě podrobeného ethnosu se do společnosti vnesla krize, rozkol. Tato krize či rozkol se v ideologických a metafyzických

pojmech projevuje jako rozdělení kosmu na hmotný, časový, mnohotvárný a smyslově vnímatelný svět na jedné straně a nadsmyslový, věčný, jednotný a transcendentní svět na straně druhé. Na jedné straně je čas a stávání se, v němž bytosti vznikají a zanikají, jsou stvořeny a zničeny. Na druhé straně je říše mimo čas, říše trvalosti, stability, nesmrtelnosti a neporušitelnosti. Namísto polarity a komplementarity kosmu ethnosu nyní vzniká ostrý metafyzický dualismus mezi transcendentním řádem na jedné straně a imanentním nepořádkem, entropií a involucí na straně druhé.

Překonání tohoto traumatického rozkolu mezi Bytím a stáváním se, časem a věčností a opětovné sjednocení posvátného celku se nyní stává eschatologickým horizontem, či hranicí, dějin. Laos není ahistorický jako ethnos, avšak horizontem jeho dějin není nekonečný, lineární, sekulární pokrok a ekonomický růst, nýbrž mesiášský mýtus. Členové nových elit začínají sami sebe vnímat jako subjekty dějin, jako ty, kteří mají historické poslání a osud: například jako zakladatele a budovatele říší. Často se jedná o říše sjednocující Východ a Západ, jako v případě Duginova jmenovce, Alexandra Velikého. Dalšími příklady by pravděpodobně byla Zlatá horda Čingischána nebo islámské výboje. Tyto imperiální ambice vždy zůstávají zakořeněny v mesiášských projektech, v eschatologických mýtech, a samotná říše zůstává ukotvena v posvátném centru – v případě Římské říše v Římě, v případě islámských výbojů v Mekce. Město se stává imago mundi, mikrokosmem říše, která je zase, podobně jako ethnos, ztotožňována se světem jako takovým. Pro Římany byla říše světem a císař zosobňoval její střed, posvátný pól suverenity.

Hrdinská osobnost se stává normativním subjektem lidu. V jistém smyslu jde o vznik určitého druhu individualismu – nikoli buržoazního individualismu modernity, ale asketického, hrdinského, aristokratického individualismu „odlišeného člověka“, odpovídajícího normativnímu, hrdinskému mýtu. Tuto novou elitní osobnost, tento nový „subjekt“ dějin reprezentuje nejen hrdina, ale také král, filozof a – v judaismu a islámu – proroci. Jsou to Platónovi „strážci“ nebo Heideggerovi „pastýři Bytí“. Jelikož vládnoucí třídu tvoří spíše bývalí kočovní pastevci než zemědělci, vzorem vládce je pastýř. Shromažďuje rozptýlené a rozmanité stádo „laosu“ kolem osy Bytí a tradice. Vzorem je pastýřské shromažďování, nikoli zemědělská sklizeň. Pastýři na sebe berou konzervativní poslání boje proti diaspoře, smrti, chaosu, iluzi a zákeřným procesům rozkladu a ztráty smyslu. Považují za svou povinnost vést válku proti lži, iluzi, smrti, nicotě a entropii času, který rozptyluje, rozpouští a plyne. Čas je řeka zapomnění, Lethe. Řecké slovo pro pravdu je a-letheia, „nezapomínání“. Tento typ hrdinské individuality je podobný Heideggerově představě autentického, rozhodného Dasei. Jeho individualita a integrita spočívají v otevřené konfrontaci se smrtí, která proměňuje hranici smrti z pasivního procesu entropie v aktivní rozhodnutí, odpovědnost, zakládající „možné bytí jako celek“.

Na druhé straně rolnictvo – třetí funkce indoevropské společnosti – nadále vede svůj cyklický, ahistorický život, zakořeněný v krajině a zaměřený na plodnost a reprodukci. Nadále existuje jako ethnos, žijící v předpádovém stavu nevinnosti, v „zlatém věku“. Tributy, které odvádí svým novým vládcům, vnímá jako oběti a samotné dravé vládce jako posvátné postavy. Elita však tím, že se oddělila od kosmického

a společenského celku a vstoupila do asymetrického, nezvratného vztahu k „druhému“, přešla do asymetrického, nezvratného času: do dějin a eschatologického napětí bytí směřujícího ke smrti. Od okamžiku, kdy se toto napětí začne uvolňovat, je rozpad nevyhnutelný.

Jelikož se ethnos neustále snaží zůstat sám sebou, nemá žádný vztah k „druhému“. Ethnos se shromažďuje kolem svého posvátného středu a nedefinuje se v opozici k „druhému“. Na rozdíl od západního logu není logos ethnosu založen na binárních opozicích a vyloučení, ale na začlenění a asimilaci (která může nabývat fyzické podoby kanibalistického požírání druhého). V tomto smyslu je etnická společnost jak totalitní, tak „otevřená“, avšak ve zcela odlišném smyslu než Popperova „otevřená společnost“ moderního liberalismu. Kdokoli se může do ethnosu asimilovat a ethnos řeší „problém druhého“ prostřednictvím asimilace – buď fyzicky, válkami na vyhlazení, které vyvrcholí kanibalizací členů jiných etnických skupin, nebo prostřednictvím iniciace, tedy symbolického zabití jedince, aby se mohl znovu zrodit jako člen kmene. Příslušnost k ethnosu tedy v žádném případě není rasovým či biologickým faktem, nýbrž sociálním, symbolickým a kulturním jevem. Ačkoli se ethne obecně definují na základě představy o společném původu, tento společný původ, jak Dugin pečlivě zdůrazňuje, je mýtus. Jedná se spíše o sociální konstrukt než o biologický fakt. Nejenže je Duginovo pojetí etnocentrismu nerasistické, nenacionalistické a bez pokervních konotací, ale i jeho pojetí „ethnosu“ je očištěno (nebo bychom mohli také říci: zbaveno tělesnosti, abstrahováno a vyprázdněno) od jakéhokoli rasového obsahu. Stejně jako pojem „gender“ se jedná o čistě sociální, nikoli biologický pojem.

Souvislost mezi ethnosem a kanibalismem by neměla nikoho překvapit, kdo zná řeckou mytologii. Ethnos žije v „zlatém věku“ a zlatý věk představuje vládu Saturna, Chronose (času), který požírá své vlastní děti. Kanibalismus ethnosu je, jinými slovy, kanibalismem cyklického času, který pohltí vše, co sám stvoří. V určitém okamžiku dochází k přechodu z vlády Kronose k vládě Dia. Tento přechod značí počátek tradiční, olympské, hrdinské civilizace. Dugin se zřejmě domnívá, že kruhové pojetí času v archaických společnostech se zachovává v náboženských praktikách tradičních civilizací. Bylo by však správnější vnímat hrdinské, tradiční pojetí času jako protiklad časovosti ethnosu. Primitivní kmenové společnosti vnímají kruhovou strukturu času pozitivně, jako záruku homeostázy kosmu. Prvky, které se oddělí od celku, nabývají samostatné existence a potenciálně rozštěpují celek, jsou neustále znovu asimilovány pohlcujícím kruhem času. V hrdinském pohledu na svět je toto pojetí obráceno. Chronos se místo vládce a strážce rajského zlatého věku stává zcela negativní postavou, nenasytným monstrem, které musí být poraženo nebeským, olympským hrdinou (Zeusem). Cyklický čas již není vnímán jako zachování kosmu jako nesmrtelné, posvátné celistvosti. Čas je naopak chápán jako vězení, jako lůno Chronose. Čas je nyní podmíněnou existencí, říší, v níž bytosti vznikají a zanikají, jsou stvořeny a zničeny v nekonečném koloběhu. Význam času se obrátil a je vnímán jako entropie, vyhladovělá prázdnota, symbol smrti a kosmického děsu, a úkolem askety i hrdiny je jej překonat, projít za jeho ohnivý kruh.

Cesta k nesmrtelnosti se tedy rozděluje. Na jedné straně je cesta otců či předků (pitryana), mírumilovná cesta plodnosti a rozmnožování, cesta Duginova „ethnosu“, spojená s chtonickou

religiozitou. Nové generace navazují na život předků a opakují jej. Když se vnuk stane mužem, ztělesňuje svého dědečka. Na druhé straně je cesta bohů (devayana), cesta asketismu a zasvěcení, válečníků a kněží. Je to hrdinská, mužná cesta činu a poznání (gnóze). Smrt na bojišti vnímá jako formu zasvěcení a cesta k poznání vždy vede přes konfrontaci se smrtí. Hrdinská cesta je individuální, aristokratická cesta ke spáse nebo k aktivnímu sebeosvobození: osvobození od existence podmíněné časem. Svoboda jednotlivce samozřejmě není jednoduše dána jako „lidské právo“ – svoboda, individuace a osobnost jsou výdobytky. Jsou získávány bojem se smrtí a entropickými silami. Když jednotlivec zvítězí nad silami smrti, je zbožštěn, či dokonce povýšen nad bohy.

Asketa i hrdina pohrdají tím, co pouze přichází a pomíjí – tělem, fyzickým a smyslovým světem, zdáními a proměnami – a usilují o překonání entropického času, aby dosáhli stavu nesmrtelnosti. Ve svém díle o józe Mircea Eliade ukázal, že asketické osvobození jedince od času se dosahuje tím, že se stane mikrokosmem. Pouze tím, že se stane kosmem a kosmickým časem, může jedinec překonat čas ve svém nitru. Proto indičtí Aghori, adepti levé stezky, praktikují rituální kanibalismus – Aghori se ztotožňuje s pohlcujícím cyklem samotného času – stává se kosmem. Probuzením kundaliní se samotná páteř stává pilířem světa, axis mundi. Plně realizovaný jedinec je tedy „kosmickým člověkem“, izolovaným a nepodmíněným ve stejném smyslu, v jakém je izolovaný a nepodmíněný samotný kosmos. V míře, v jaké hrdina dosahuje seberealizace cestou činu, rodí se idea říše. Říše je kosmická celistvost. Vytváří centrum (pól) a zahrnuje celý svět. Říše překonává čas a uzavírá dějiny. Všechna impéria jsou ve svém

metapolitickém a esoterickém rozměru eschatologická. Pro Dugina je vztah mezi posvátnou geografií a geopolitikou analogický vztahu mezi posvátným (mýtickým) časem a historickým časem. Pokus o teologizaci geopolitiky se shoduje s pokusem o zrušení historického času v mýtickém čase. Duginovo euroasijské „impérium konce“ je eschatologický projekt.

Vznik hrdinské individuality se časově shoduje se vznikem politických forem suverenity. Suverén je subjektem dějin a postavou konzervativního revolucionáře. Překračuje běžný řád věcí a tím jej jak pozastavuje, tak zachovává. Toto zachování je novým založením. Ethnos byl ve své dynamice již „konzervativně revoluční“: kosmos ethnosu musí být periodicky zničen v jakési „konzervativní revoluci“ (chápeme-li slovo „revoluce“ v jeho etymologickém smyslu), aby mohl být znovuzrozen nebo oživen, stejně jako se cyklus roku obnovuje ve svém nejtemnějším bodě, v zimním slunovratu, v temné propasti, z níž se slunce vrací. Tato obnova se uskutečňuje prostřednictvím obětního darování.

Vznik stratifikované společnosti se také časově shoduje s vznikem odlišných politických a ekonomických sfér. Ekonomickou sférou je domácnost, oikos, uzavřený prostor chráněný před vpádem prvotních, chaotických sil. V ethnosu je šaman strážcem oikosu, který léčí jeho krize a zprostředkovává jeho vztahy k silám chaosu. V laosu politické funkce ekonomickou sféru chrání, ale zároveň ji omezují a přesahují. Chrání ji a vymezují podobně, jako pastýři vytyčují hranice pastviny.

Kosmický rozkol či krize, která je vlastní „laosu“, však nelze v konečném důsledku urovnat. Postupně se prohlubuje a

spouští proces entropie či involuce, jenž vrcholí v modernitě. Jako součást entropického pohybu se objevuje postava buržoa, nejednoznačná, neautentická postava, podobná Heideggerovu „das Man“. Pro Dugina buržoa neodpovídá třetí funkci indoevropských společností, ale je jakousi váhavou, zprostředkující postavou, která na jedné straně přenechává boj aristokracii a na druhé straně výrobu rolnictvu. Buržoa se, stejně jako „das Man“, vyznačuje tím, že se vyhýbá rozhodující konfrontaci se smrtí – smrt nevyzývá. Nakonec buržoa uzurpuje postavení aristokrata. Vztah mezi společenskými elitami a podrobenými skupinami však i nadále sleduje vzorec agresivních nomádů proti pasivním rolníkům. Tento vztah se projevuje nejen v rozlišení mezi svobodnými lidmi a otroky, v kastovní či třídní struktuře společnosti, ale také v názoru vyjádřeném v Talmudu, podle něhož jsou pohané zvířaty bez stejných práv jako členové kočovného kmene Židů (příkladem dobývajících kočovných pastevců jsou nejen Indoevropané, ale i Židé). V moderní kapitalistické společnosti jsou sociální elity stále dravci, zatímco podrobené masy jsou stále stádem dobytka.

V Duginově modelu tedy existují, stejně jako tři politické teorie, i tři historické typy společnosti: archaická, tradiční (předmoderní) a moderní – „ethnos“, „laos“ a občanská společnost (přičemž národ představuje přechodný, mezistupeň mezi „laosem“ a postnárodní občanskou společností). Každý z těchto tří typů společnosti zřejmě odpovídá jedné z moderních politických teorií. Je-li archaická společnost jakousi prvotní formou komunismu, pak tradiční společnost je hierarchická, patriarchální, imperialistická a ovládaná válečnickou třídou, a zjevně odpovídá fašismu. Dominuje v ní spíše hrdinská postava

„politického vojáka“ než politika. Moderní občanská společnost, v níž dominuje obchodní třída, osvícený buržoazní jedinec, odpovídá liberalismu. Postmoderní společnost představuje přechod ke čtvrtému typu společnosti, který snad odpovídá čtvrté politické teorii.

Krize organické jednoty „ethnosu“ vedla ke vzniku „laosu“ a k založení institucí aristokratických tradičních společností. Krize a rozpad laosu vedou ke vzniku moderního „demosu“ a buržoazního nacionalismu. Posvátné centrum ethnosu je ztraceno a novým centrem se stává suverénní jedinec s „posvátnými“ a nezcizitelnými „lidskými právy“. I liberalismus je uspořádán na vztahu mezi centrem a periferií, avšak na konci cyklu dochází k úplnému převrácení struktury ethnosu – centrem moderní společnosti se stává to, co dříve bylo profánní a negativní, zatímco prvky posvátného celku a neindividuální formy existence přežívají jako okrajové, zbytkové, přízračné či „démonické“ prvky.

Konečně, krize a rozpad buržoazního jedince v postmoderním období vedou k dalšímu rozpuštění všech forem identity, což vyvrcholí „smrtí člověka“, transhumanismem a virtuální realitou, osvobozením subindividuálních sil od individuální identity a – prostřednictvím hybridů a kyborgů – od hranic samotného lidstva. To je pravděpodobně konečný konec cyklu a vyvrcholení moderního nihilismu. Lidskost, rozum a individuální identita, které původně vymezovaly horizont moderního projektu „emancipace“, se nakonec stávají překážkami, které je třeba překonat, aby bylo možné dosáhnout úplného, polymorfně perverzního, „schizofrenického“ a „bezhlavého“ osvobození touhy a „jinakosti“.

Jinými slovy, svoboda je principem chaosu, entropickou, korozivní silou, která ničí liberalismus zevnitř. V okamžiku, kdy liberalismus překoná všechny své historické protivníky, je třeba jej chránit před tou samou silou, kterou sám uvolnil. Jedinec již nedokáže „ovládnout“ destruktivní síly uvolněné modernitou. Modernita vstupuje do své kritické fáze, do postmodernity. Místo jednotlivce je vyklizeno, vzniká nový prostor, otevírají se nové možnosti, vynořuje se nová otázka: otázka subjektu čtvrté politické teorie. Čtvrtá politická teorie se rodí v bodě, kde se „subjekty“ předchozích tří politických teorií rozpadají. Jednotlivec se ve své podstatě ukazuje jako centrální prázdnota, nicota. Novým subjektem bude nové centrum, které bude schopno fungovat jako orientační bod. Subjekt čtvrté politické teorie musí být schopen reagovat na výzvu zvládnout nerealizované tvůrčí potenciály, které zůstávají v liberalismu, ale také v komunismu a fašismu. Zbývající představitelé fašismu a komunismu jsou podle Dugina neschopni toho dosáhnout, jelikož jsou uvězněni v reaktivních postojích plných zášti, nostalgie po minulosti a setrvačnosti.

Postmoderní myšlení, pokud spočívá v kritice univerzálnosti rozumu, osvícenství, pojmu pokroku a podobně, je pro konzervativce potenciálně užitečné (ve skutečnosti se mnozí postmoderní teoretici značně inspirují pravicovými mysliteli, jako jsou Nietzsche a Heidegger). Dugin se zřejmě domnívá, že tato postmoderní fáze, v níž se modernita vyčerpává a sama sebe ruší, otevírá možnosti návratu tradičních a předmoderních sil. Odtud pramení jeho pokusy najít paralely mezi postmodernismem a tradicionalismem, přičemž určité aspekty postmodernity interpretuje jako znovuobjevení tradice „zdola“.

Tato strategie připomíná „jízdu na tygrovi“, avšak na rozdíl od Evoly se Dugin často zdá být neschopný rozlišovat mezi tradičním (v solárním smyslu) a tendencemi, které mají zjevně pouze neoprimitivistický charakter. Na konci dějin, tvrdí Dugin, se čas sám stává reverzibilním prostorem. Již nemá lineární a nevratný charakter dějin. Tradiční a postmoderní prvky mohou koexistovat jako různé vrstvy v rámci jednoho celku, stejně jako se tradiční a postmoderní prvky kombinují ve čtvrté politické teorii.

Duginova „čtvrtá politická teorie“ je postmoderní koláž či směsice prvků tradicionalismu s fragmenty různých ideologií a myšlenek modernity. Spíše než jasnost vyvolává zmatek, neboť mísí pojmy a jevy, které se zdají podobné pouze na povrchní úrovni, ale při bližším zkoumání jsou zásadně neslučitelné. Čtvrtá politická teorie je jakousi filozofickou skládkou, směsicí myšlenek, jejíž nerozlišující charakter, jak se dá předpokládat, se příliš neliší od Duginovy multikulturní a rasově smíšené vize Eurasie.

Tyto rozpory a nejasnosti lze připsat skutečnosti, že čtvrtá politická teorie je projektem, něčím nedokončeným, otevřeným, experimentálním a prozatímním: přípravnou skicou, která naznačuje možnosti, otevírá a zahajuje nový politický prostor. Je také možné, že teoretická soudržnost není cílem a že jde pouze o to zaútočit na liberální střed z co největšího počtu pozic, obcházet jej, hledat trhliny, mezery, zranitelná místa a promlouvat skrze různé „masky“ nacionalismu, postmodernity, tradicionalismu, islámského fundamentalismu, pravoslavného křesťanství atd.

Triumf liberalismu je tak úplný, že se stal jakousi druhou přirozeností, neoddělitelnou od samotné struktury bytí a

způsobu uvažování moderního člověka. V důsledku toho lze podstatu modernity odhalit pouze pohledem z jejího okraje či periférie, avšak tyto okrajové perspektivy jsou samy o sobě vždy fragmentární a neúplné. Ve snaze prolomit neutralizaci politického myšlení, filozofickou slepou uličku a pojmovou setrvačnost, které nám vnucuje triumf liberalismu a uzavřenost modernity, a s cílem věci rozhýbat, uplatňuje Dugin určitý druh perspektivismu či křížového čtení, přičemž nahlíží na „Evolu pozitivně zleva“ nebo na „bolševismus pozitivně zprava“ (národní bolševismus).

Dugin by nepochybně namítl, že i nacionální socialismus, fašismus a konzervativně revoluční myšlení byly eklektické a synkretické a praktikovaly jakousi formu postmodernismu avant la lettre. Armin Mohler tvrdil, že sklon přejímat teoretické prvky od svých protivníků spočívá v samotné podstatě konzervatismu, který v zásadě není ideologií, ale existenciálním postojem, instinktem, étosem. Fašismus, nacionální socialismus a konzervativní revoluce byly ideologicky eklektické, ale díky svému stylu měly jasnou identitu: etický styl mužů, kteří tvořili jádro těchto hnutí, a originální a silný estetický styl. Dugin a jeho stoupenci nemají ani jedno z toho. V souladu s postmoderní metodou se eurasianistická hudba skládá výhradně ze směsí a eurasianistické umění z koláží a digitálních apropriací již existujících obrazů. Projekt eurasianistů zaměřený na získávání tvůrčích outsiderů postmoderního světa zatím selhal. Nejedná se o tvůrčí chaos, z něhož by mohla vzejít nová forma, nová postava, nová konstelace, ale o amorfní hromadu odpadků složenou ze vzorkovaných a recyklovaných fragmentů.

Dugin tvrdí, že jeho cílem není pouze formulovat kritiku, ale vytvořit hnutí, zmobilizovat odpor. Mobilizační sílu mají pouze elementární skutečnosti, jako je rasa, nikoli abstraktní pojmy. Přes veškerou svou předstíranou démonickou nekonformitu si udržuje znepokojivě reálnou a nebezpečně elementární sílu rasy v bezpečné vzdálenosti.

Mussolini pronesl slavnou větu: „Fašismus je církví všech herezí.“ Dugin si chce pro čtvrtou politickou teorii přivlastnit prvky od heretických či okrajových postav fašismu, nacionálního socialismu a komunismu. Nazývá to „metafyzikou trosek“ a skládá z nich odhozené úlomky, které zanechal pochod modernity (ačkoli se Dugin pečlivě vyhýbá těm prvkům, které jsou v současné společnosti skutečně heretické, nečisté a „nedotknutelné“: rasismus a antisemitismus). Stejně jako ethnos, když vede válku proti svým sousedům, má čtvrtá politická teorie kanibalistický přístup k ostatním třem politickým teoriím: nejprve je kriticky „popraví“ tím, že je zbaví jejich subjektu („hlavy“), a poté „sní“ a asimiluje to, co z nich zbývá. Jako jakási amorfní hmota pohlcuje a tráví své protivníky. Je „inkluzivní a ženská“, podobně jako Duginův „chaotický logos“.

Stejný přístup přivlastnění bychom měli uplatnit i na samotnou „čtvrtou politickou teorii“, avšak Duginovy pokyny bychom měli ignorovat, dokud bude i nadále opomíjet otázky, které jsou pro nás zásadní – jako rasa, imigrace a repatriace – a dokud bude pokračovat ve své malicherné ruské šovinistické a revanšistické rétorice v době, kdy má solidarita bílé rasy zásadní význam. Můžeme si přivlastnit cokoli z Duginových spisů, co by mohlo být užitečné pro naše účely, ale měli bychom odmítnout spolupracovat s celkovou eurasijskou agendou,

pokud odmítá rasový realismus a repatriaci imigrantů – jinými slovy, dokud je neslučitelná s naším rasovým přežitím.

Víme však, že podle Dugina je zájem o identitu na velmi fundamentální úrovni „rasismem“ a „západní nemocí“. Je to projev západního „logocentrismu“. Západní logos funguje tak, že zavádí uspořádávající princip identity prostřednictvím „vyloučení druhého“. „Logos se poprvé objevil se zrodem západní filozofie. Nejranější řecká filozofie vznikla jako něco, co již chaos vyloučilo. Přesně ve stejnou dobu začal vzkvétat logos, odhalující jakousi mocnou vůli k moci a absolutizaci mužského přístupu k realitě. Vznik logocentrické kultury ontologicky zničil protipól samotného logou – ženský chaos. . . . Exkluzivita a vyloučení potlačily inkluzivitu a začlenění.“ Logos vylučuje nebo blokuje jiné způsoby myšlení a prožívání jako šílené, nelegitimní nebo nemožné.

Abychom zachránili svět před touto západní nemocí, „měli bychom se obrátit k alternativní inkluzivní instanci, kterou je chaos“. Chaos je preontologický a předchází binární logice. „Mužský“ logos se zakládá na vyloučení a potlačení svého vlastního původu: „ženského“ chaosu. Logos může poznávat pouze proto, že nezná a nemyslí chaos, stejně jako si ryba neuvědomuje živel, v němž existuje. Chaos zůstává nemyšleným. „Samotný logos nemůže existovat bez chaosu, stejně jako ryba nemůže žít bez vody. Když vyjmeme rybu z vody, zemře. Když ryba začne přehnaně trvat na tom, že kolem ní existuje něco jiného než voda, i kdyby to byla pravda, vyplave ke břehu a tam zemře. Je to jakási šílená ryba. Když ji vrátíme do vody, jen z ní zase vyskočí. Ať tedy zemře tímto způsobem, pokud chce. Hluboko ve vodě jsou jiné ryby. Pojďme za nimi.“ Pouze chaos může „zachránit“ západní logos

tím, že jej začlení do sebe, pravděpodobně stejným způsobem, jakým chaotická, inkluzivní a multikulturní Eurasie musí zachránit Evropu tím, že ji pohltí do sebe. Úpadek Evropy je úpadkem západního logou a tento úpadek je způsoben tím, že se logos odřízl od svého vlastního původu právě v okamžiku svého vzniku.

Dugin prohlašuje, že „rasismus je kategoricky nepřijatelný“. Kategorické odmítnutí „rasismu“ má pro projekt čtvrté politické teorie zásadní význam, neboť má sloužit jako alibi proti démonizaci spojené s pojmy jako „rasismus“ a „nacismus“. Účinnost této strategie je však sporná. Pojmy jako „fašista“, „antisemita“ a „rasista“ – se všemi svými dehumanizujícími konotacemi – jsou politickým a mediálním establishmentem používány bez jakéhokoli ohledu na „fair play“. Jsou prostě způsobem, jak označit ty, kteří mají být umlčeni, zbaveni „subjektivity“ a odepřena jim politická participace. To je součástí „demokratické“ a „humanitární“ hry. Pokud představují hrozbu pro establishment, budou nacionalistická hnutí automaticky tímto způsobem démonizována, bez ohledu na to, zda používají pojem rasa či nikoli. Nacionalisté na Západě to vědí již dlouhou dobu.

A přesto jsou nacionalistická hnutí dnes nejrychleji rostoucí politickou silou. Je to jen proto, že s myšlenkami a pojmy lze vždy manipulovat, nikoli však s neotřesitelnými, elementárními pravdami, jako je rasa. Dugin požaduje, abychom opustili otázku rasy, abychom se mohli připojit k jeho čtvrté politické teorii. Ale proč bychom se vlastně měli chtít připojit k eurasianismu a „čtvrté politické teorii“? Naše hnutí, které Dugin jednoduše prohlásil za mrtvé, sílí – navzdory stále zoufalejším pokusům establishmentu o naši marginalizaci –

právě proto, že čerpá svou sílu ze základních sil, nikoli z manipulací s abstraktními pojmy.

Dugin se ukázal jako neschopný vytvořit úspěšnou politickou sílu. Byl propuštěn ze své funkce na Moskevské státní univerzitě a nic nenasvědčuje tomu, že by měl nějaký přímý vliv na prezidenta Putina. Nyní by Dugin rád získal evropská nacionalistická hnutí na stranu ruských „geopolitických zájmů“, aniž by jim zatím veřejně nabídl něco na oplátku. (Některá evropská nacionalistická hnutí, jako například francouzská Národní fronta, již začala navazovat vztahy s Ruskem. To pravděpodobně nesouvisí tolik s vyznáváním eurasianismu, jako spíše s vědomím, že pokud by se dostala k moci, čelila by ekonomickým útokům ze strany Spojených států, a v důsledku toho by musela hledat jiné opory, jako je Rusko.)

Pro dnešní evropskou mládež představuje rasový nacionalismus drsný a velmi reálný existenční boj. Pro duchovně i materiálně zbavenou generaci, která čelí brutální a traumatizující realitě organizované rasové výměny, je rasová identita instinktivní pravdou, kterou nelze odstranit intelektuálními triky. Možná to není přijatelné téma k diskusi v seminárních místnostech univerzit nebo v dnešní buržoazní „slušné společnosti“, ale zůstává to tvrdohlavým, neřešitelným existenciálním faktem.

Tvrzení, že „rasa je sociální konstrukt“, je samo o sobě formou násilí proti pravdě a ospravedlněním etnocidního násilí spojeného s imigrací. Je to jen jedna z těch nejodpornějších lží, jimiž se naši vládci – kteří cítí, jak jim moc začíná proklouzávat z rukou – zoufale snaží zamaskovat jed, korupci a nihilistickou destrukci, jimiž zaplavili náš svět. Otázka rasy je dnes

rozhodující, rozlišující a kritickou hranicí oddělující přátele od nepřátel. Pokud s námi eurasianisté v této otázce nebudou spolupracovat, buď se ocitnou na druhé straně této hranice, nebo pro nás nebudou mít žádný význam.